ILLUSTRERET BUNKER

December 2023 // Udgivelse 135

SPECIALISERINGER: Emma Sommers to nederlag giver genklang. DMJX ser på løsninger

INDE // 4-5

EKSKLUSIVT INTERVIEW: Jotam Confino kæmper for sin journalistiske integritet

UDE // 12-13

MISINFORMATION PÅ X: Hvordan sikrer medierne, at de ikke spreder falske oplysninger?

TEMA // 25

KORT SAGT: "Det udkommer på Mediajungle" er ikke en særlig god salgstale

OPINION // 31

Knud Brix genstartede sin karriere og blev ansvarshavende chefredaktør: "Ansvaret opstår, når der er nogen, der viser dig tillid"

Knud Brix er ansvarshavende chefredaktør på Ekstra Bladet. I løbet af sin karriere har han oplevet forskellige grader af ansvar. Han har altid været klar på nye udfordringer, og selvom der opstår fejl, skal man kunne komme videre.

TEKST: LUCIA ENOLA LOPEZ & ANDERS MØRCK
FOTO: SARAH ARGE

Knud Brix står i sin stue. Han holder sin seks måneder gamle datter i armene. Telefonen brummer. Ukendt nummer. Han tager telefonen op til øret, og blodet strømmer fra hele hans krop og op til hovedet. Han får opkaldet, alle chefredaktører frygter. På en forbindelse cirka 2000 kilometer væk fortæller en fremmed stemme, at to af Ekstra Bladets krigsrapportere er blevet skudt i Ukraine.

"Det er jo egentlig meningen, at man skal bevare roen, men lige der må jeg indrømme, at jeg gik i panik," fortæller Knud Brix om opkaldet.

Senere får han en af de to journalister i røret, som fortæller, at han er okay, men at han ikke ved, om hans makker kommer til at klare den. Knud Brix ved, at deres evakuering fra Ukraine afhænger af, hvad han gør som chefredaktør. Han rydder kalenderen i fem dage – fem dage med forskellige telefonopkald med forsikringsselskaber og de to reportere for at arrangere deres evakuering. Ansvaret har lagt sig som en tung kappe over hans skuldre. Begge reportere kom hjem i live, men oplevelsen vækker stadig minder – her næsten to år efter:

"Det var helt afgjort det værste tidspunkt for mig. Jeg følte mig enormt magtesløs. Jeg følte, at det var mit ansvar," siger han.

"Når det går skidt, er det helt sikkert dig, de tænker på"

Knud Brix beskriver sig selv som lidt af en søvngænger i livet. Han troede, at han skulle læse økonomi, men fandt ud af, at hans drivkraft var længslen mod eventyr og rejser – og ikke livet bag en skærm og bogføringer. Han ville ud at smage på verden.

"Jeg havde en atomdrevet raket i røven," siger han.

Knud Brix tog på højskole og fandt ud af, at man som journalist kunne tage ud at rejse. Han startede på Danmarks Medie- og Journalisthøjskole og mødte andre, der delte nysgerrigheden på verden, mennesker og historiefortællingen. Han har aldrig set tilbage: "Dér vidste jeg med det samme, med det miljø og de mennesker, jeg mødte, at jeg gerne ville fortælle historier," siger han.

Læs videre på side 22

LEDER

Transparens er vores trumf

TEKST: ANNA ELLESGAARD

Man siger, at medierne skal være på sandhedens side. At troværdighed er journalistikkens vigtigste vare på hylden. Men jeg er kommet i tvivl, om varen er *midlertidigt udsolgt*, for på det seneste har journalistikkens troværdighed ærligt talt fået et par ridser i lakken.

Flere prominente mediepersoner har gang på gang været en tur i mediemøllen, når snakken er faldet på troværdighed og transparens. I september kom det blandt andet frem, at Jan Grarup har delt urigtige oplysninger og viderebragt usandheder i forbindelse med sit fotojournalistiske arbejde. Og Zetlands chefredaktør, Lea Korsgaard, er det seneste skud på stammen. Hun gik på kompromis med sin transparens, da hun i en kommentar om mediernes rolle i FE-sagen undlod at fortælle om sin egen private relation til Barbara Bertelsen. Leas mediebommert kan bestemt ikke sidestilles med Grarup-sagen, men den er et glimrende eksempel på, hvordan mangel på transparens kan få hele korthuset til at vælte.

Selvom journalister ofte arbejder under stramme deadlines, må det høje arbejdstempo aldrig blive en undskyldning for at slække på kravet om transparens. Vi må ikke glemme at deklarere relationen til vores kilder. Hvorfor? Fordi åbenhed styrker troværdigheden – og det har vi brug for. Den nyeste troværdighedsanalyse viser nemlig, at danskernes tillid til landets journalister er skrantende. Imens tilliden til jordemødre og læger er tårnhøj, så skraber vi næsten bunden – kun undergået af bilforhandlere, politikere og influencere. Av.

Da jeg startede på journalistuddannelsen, blev jeg introduceret for det hellige armslængdeprincip og en løftet pegefinger, der fortalte mig, at det ville være strengt forbudt at bruge kilder fra mit eget netværk. At det ville gøre mig inhabil.

I dag er jeg blevet klogere. Jeg ved, at jeg ikke skal gennemføre et kritisk interview med en nær ven – men jeg ved også, at armslængdeprincippet er utopisk. Det er en selvfølge, at vi er dybt afhængige af vores kildenetværk. Kontakten mellem mediedanmark og beslutningstagerdanmark er tæt og sammenfiltret. Og det er derfor uundgåeligt, at journalister og kilder indimellem har en forudgående relation. Det behøver ikke at betyde, at vi er inhabile, men det stiller krav til, at vi er åbne omkring vores kilderelationer.

Alt, hvad der er vigtigt, er svært. Journalistikken er et besværligt fag. Men det er og bliver vores opgave at sikre, at tingene er i orden. At nuancerne bliver præsenteret. At transparensen er tydelig.

Og hvis vi ikke vil risikere, at bilforhandlerne overhaler os, så skal vi til at gøre alvor af at spille med åbne kort i vores journalistik – for med transparens-kortet på hånden kan trumfen kaldes, og troværdigheden styrkes.

INDE dækker det, der rører sig omkring diskokuglen.

UDE stiller skarpt på det, der sker i den store medieverden.

TEMA afdækker i hver avis et nyt emne, der er særligt relevant for de studerende og branchen.

OPINION giver dig mulighed for at sige, hvad du mener.

BAGSIDEN zoomer ind på en person fra mediebranchen.

På **WWW.ILLBUNKER.DK** finder du avisen og dens artikler online.

SKRIBENTER:
Sarah Cardel, Emilie Gammelgård Jørgensen, Lærke Kobberup, Joachim Farshøj, Magnus Løbner Rosenberg, Lucia Enola Lopez, Anders Helmer Mørck, Hilde Agergaard Svendsen, Victor Andersen, Iben Mejlhede, Asbjørn Steffensen, Marlene Møller Holm, Anders Villaume Vestergaard, Sarah Wittrup Johannessen, Emma Sofie Vikkelsø Hougaard, Johan Nørgaard, Tike Clausen, Amalie Wessel-Tolvig, Eva Beyer Paulsen, Ines Kajkus

ILLUSTRATIONER:
Mirjam Roed, Lotte Skjødt Nielsen & Maria Thor-Kristiansen

FOTOGRAFER:
Ludovico Paille, Sarah Arge, Vikki Søholm & Anders Lindstrøm Berker

REDAKTØRHOLDET

Sissel Thiellesen
Ansv. Chefredaktør / INDE
29231@dmjx.dk

Anna Ellesgaard
Chefredaktør / TEMA
29236@dmjx.dk

Jens-Emil Nørgaard
Redaktør / INDE
30294@dmjx.dk

Zakarias de los Reyes
Redaktør / INDE
31237@dmjx.dk

Ines Kajkus
Redaktør / UDE
29143@dmjx.dk

Anders Brøndsholm
Redaktør / UDE
30275@dmjx.dk

Carl Brøcker
Redaktør / UDE
30247@dmjx.dk

Kathrine Møller Nielsen
Redaktør / TEMA
30250@dmjx.dk

Emily Holland-Fischer
Redaktør / TEMA
30252@dmjx.dk

Elisa Norgaard Mortensen
Redaktør / OPINION
29173@dmjx.dk

Janni Moshage Moldt
Redaktør / FOTO
28170@dmjx.dk

Mirjam Roed
Redaktør / VISUEL
28220@dmjx.dk

Illustreret Bunker, Helsingforsgade 6, 8200 Aarhus N, illbunker@dmjx.dk, www.illbunker.dk. Tryk: Strandbygaard A/S // 96 80 07 00. Udgivelse: 7. december 2023, 135.udgave. Økonomi- og annonceansvarlig: Anna Ellesgaard // 29236@dmjx.dk og Sissel Thiellesen // 29231@dmjx.dk. Oplag: 500 eksemplarer fire gange årligt. Illustreret Bunker uddeles til studerende og ansatte på DMJX i Aarhus, til danske redaktioner og deres praktikanter samt til journaliststuderende på SDU og RUC. Citater, billeder og andet materiale fra avisen må kun medbringes med udførlig kildeangivelse.

Hvad nu hvis jeg ikke vil være journalist?

Der kan være mange grunde til at tage en bestemt uddannelse. Måske er den spændende, givende eller prestigefuld. Men en eller anden dag slutter den søde studietid, og så venter arbejdsmarkedet derude. Så må man bare håbe, at man har den rigtige uddannelse. Men hvad nu, hvis man er lidt i tvivl?

TEKST: MARLENE MØLLER HOLM
ILLUSTRATION: MIRJAM MWAKA KAPEMBWA ROED

På journalistuddannelsen kan man fristes til at tro, at man selvfølgelig skal ud og arbejde som journalist efter uddannelsen – det ligger lidt i ordet. Men for nogen kan det være en foruroligende tanke. Journalistbranchen er berygtet for sine spidse albuer, og måske har man allerede fået nok af at jage den gode historie efter mange lange semesterprojekter. Eller måske er man ved at blive helt opgivende af at læse om alle branchens fyringsrunder i Fagbladet Journalisten. Så hvad gør man, hvis man står her med kildekontrakter til op over begge ører og er ved at indse, at man slet ikke vil arbejde som journalist? Det har vi spurgt tidligere DMJX'ere om for at høre, hvordan de greb det an.

Redaktionsgangen skiftes ud med fødegangen

Clara Søgaard Krohn tog konsekvensen af sin studietvivl og droppede ud af journalistuddannelsen på 7. semester for at læse til jordemoder.

"For mig var det mere overskueligt at droppe ud og starte forfra på en ny uddannelse end at komme ud på dagpenge, indtil jeg fik tilranet mig et eller andet rædderligt freelance-job," siger Clara Søgaard Krohn.

Clara var ellers glad for at gå på Journalisthøjskolen og kunne også godt lide det journalistiske arbejde. Men når hun forestillede sig et arbejdsliv som journalist, var det, som om noget af entusiasmen fordampede.

"Efter praktikken oplevede jeg den benhårde konkurrence i branchen. Jeg oplevede det som en branche, hvor man ikke belønnes for, hvad man kan, men for at være den, der råber højest og gør sig mest til. Jeg havde bare ikke rigtig engagementet til at kaste mig ind i den kamp," siger Clara Søgaard Krohn.

Men i sidste ende var det ikke branchen eller de spidse albuer, der fik Clara til at begynde på en helt ny uddannelse. Det var derimod behovet for at få et arbejde, hvor hun kom tættere på de mennesker, hun gerne vil gøre en forskel for.

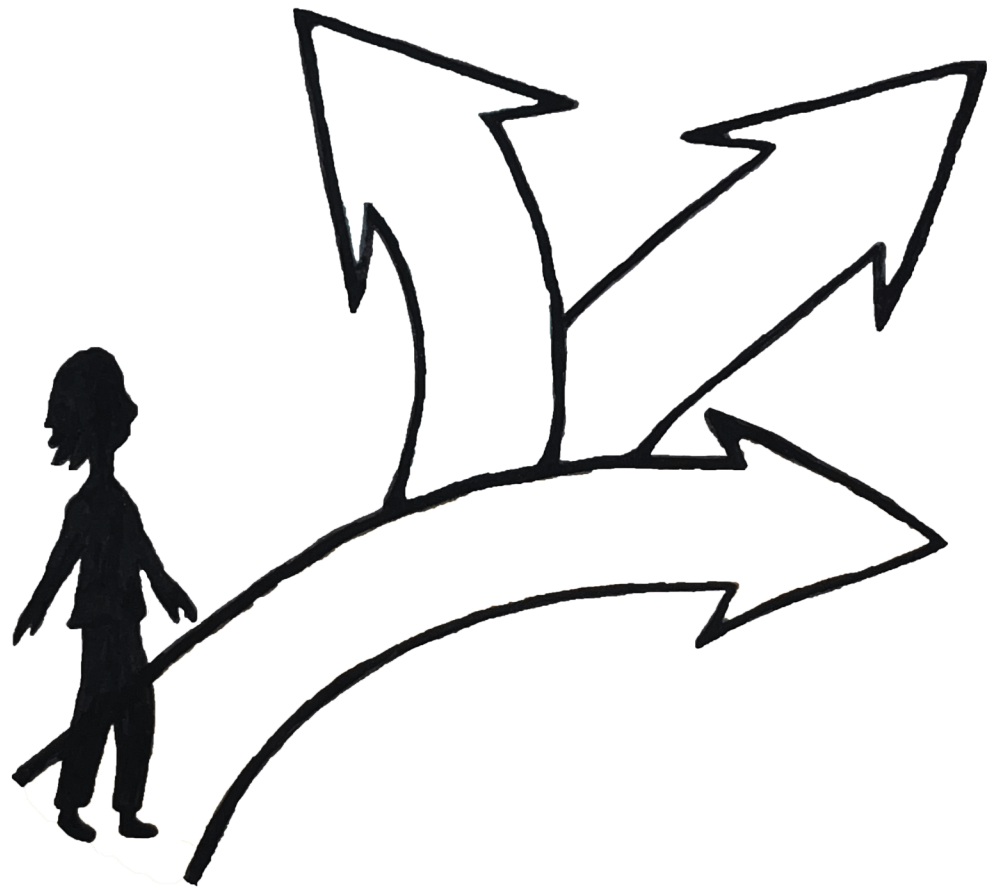
"Jeg har et meget stort behov for at føle, at jeg laver noget vigtigt og gør en forskel for mennesker. Selvfølgelig er journalistik også vigtigt, men der findes også rigtig meget ligegyldig journalistik derude. Som jordemoder kommer jeg til at gøre en forskel for mennesker på en meget håndgribelig måde, og når jeg er færdiguddannet, kan jeg komme direkte ud i mit drømmejob, som er at være jordemoder på en fødegang," siger hun.

Man skal ikke gennemføre uddannelsen for enhver pris

Ifølge Hanne Bjerg Andersen, studie- og karrierevejleder på DMJX, er det i netop sådan en situation, man skal tage sin studietvivl alvorligt.

"Hvis man går med en eller anden helt konkret drøm, skal man selvfølgelig lytte til den. Der er ingen grund til at tvinge sig selv igennem uddannelsen, hvis man er kommet inden for det helt forkerte felt," siger hun.

Hvis det derimod er, fordi man ikke vil arbejde som journalist eller er bekymret for jobmulighederne bagefter, så skal man lige slå koldt vand i blodet, mener Hanne Bjerg Andersen. Hun peger på, at alle uddannelserne på DMJX åbner for mange forskellige karrieremuligheder. Man tilegner sig nogle kompetencer, som kan bruges i mange sammenhænge. Kompetencer som at kunne vinkle skarpt, kommunikere, stille de gode

spørgsmål og være kritisk og analytisk.

"Jeg synes, at du skal give dig selv lov til at gå her på skolen, bare fordi du synes, at det er spændende. Du behøver ikke at vide, hvad det skal føre til. Du skal give dig selv lov til at sige, at det er okay, at du måske ikke bliver journalist, for så bruger du det bare til noget andet," siger Hanne Bjerg Andersen.

Fra kultur til finans

Katrine Bjerre Toft er endnu et eksempel på en journalststuderende, der indså, at hun ikke brændte for at arbejde som traditionel journalist. I dag er hun selvstændig, og det er kun lidt over en måned siden, at hun startede sin egen virksomhed, hvor hun rådgiver virksomheder om marketing og kommunikation.

Hun startede ellers på journalistuddannelsen med et håb om at blive den næste store kulturjournalist hos Politiken. Hun opdagede dog ret hurtigt på uddannelsen, at kulturjournalistik i højere grad var en hobby for hende, end noget hun gerne ville arbejde med. Hun fik en praktikplads hos Jyllands-Posten, hvor hun skrev finansnyheder. I det halve år indså hun, at hun var fascineret af de jobs, som nogle af hendes kilder havde. Hun snakkede med mange pressefolk og kommunikationsfolk ude i virksomhederne og begyndte at overveje, hvordan hun kunne få lov til at lave, hvad de lavede.

"Jeg opdagede, at jeg var mere optaget af, om de historier, vi skrev, skabte værdi for virksomheden, end jeg var optaget af selve journalistikken. Jeg synes, det var helt vildt interessant at arbejde strategisk fremfor objektivt med historierne. I en virksomhed kan jeg bruge mine kompetencer fra journalistikken og kombinere dem med en mere strategisk tankegang til gavn for virksomheden," siger Katrine Bjerre Toft.

Katrine handlede på denne fascination. Da hun kom tilbage fra praktik, vinklede hun uddannelsen mod kommunikation og fandt et studiejob, hvor hun skulle arbejde med marketing. Siden har Katrine arbejdet i forskellige virksomheder og startups, inden hun sprang ud som selvstændig. I processen har hun lært meget om ledelse, økonomi, rekruttering, og hvordan man driver en virksomhed. Det lyder umiddelbart ikke som noget, man bliver klædt på til på journalistuddannelsen, men det er Katrine ikke helt enig i.

"I de jobs jeg har haft, har jeg dagligt haft glæde af at være journalist. Det at kunne vinkle en historie og kunne kommunikere med kollegaer, medarbejdere, ledere, samarbejdspartnere og kunder. Man tror, det er en selvfølge, men det er der mange, der ikke kan. Man skal kunne ramme modtageren med sine budskaber, og så er det ret smart at have været journalist. De andre ting har jeg lært hen ad vejen," siger hun.

Clara Søgaard Krohn, der snart bliver færdig som jordemoder, har heller ikke fortrudt den tid, hun brugte på journalistuddannelsen.

"Jeg bruger de ting, jeg lærte som journalist hver dag. Jeg står meget stærkere i jordemoderfaget, fordi jeg har lært at tale med alle mulige mennesker og være nysgerrige på dem. I begge jobs skal man tænke kreativt og logisk på samme tid, fordi man ikke altid ved, hvad man møder ind til. Man skal arbejde hurtigt, når det virkelig gælder," siger hun.

Grib chancerne

Katrine har på sin karrierevej gjort meget ud af at gribe de chancer, hun har fået. Hun har på et tidspunkt fået tilbudt et job, hvor hun selv tvivlede på sine kvalifikationer undervejs, men som hun siger, "det gik jo alligevel".

"Man kan vinde meget på at gå med de muligheder, man tilfældigt bliver præsenteret for, også selvom det ikke lige var det, du troede, du skulle lave," siger Katrine Bjerre Toft.

Hanne Bjerg Andersen kan kun tilslutte sig, at man skal være åben over for uventede muligheder og alternative karriereveje. Derfor opfordrer hun til, at man bruger sine journalistiske evner til at tage nogle chancer.

"I skal sætte jer selv i spil. Opsøg nogle mennesker, miljøer og virksomheder, og spørg, om de vil drikke en kop kaffe med dig, så du kan fortælle, hvad du kan, og du kan høre, hvad der foregår i andre universer end i dit eget. I er jo journalister. I er trænede i at kontakte helt fremmede mennesker. Det er sjovt for virksomhederne at få besøg af unge mennesker med ild i øjnene. Det er der kommet mange job- og netværksmuligheder ud af," siger hun.

Katrine Bjerre Toft har også erfaret en anden ting, der kan være en stor styrke for journaliststuderende, når vi skal ud på arbejdsmarkedet. Nu har hun nemlig selv prøvet at være den, der skal vælge mellem mange forhåbningsfulde ansøgere.

"DMJX'ere skiller sig bare ud i ansøgningsbunken, fordi de er skidedygtige. Når jeg har ansat universitetsstuderende og beder dem om at løse en opgave, griber de ud efter metoderne og teorierne, de har lært, men det er der ikke altid tid til. DMJX'ere har allerede været ude i den virkelige verden og snakke med rigtige mennesker og lært at følge deres mavefornemmelse. Det er vigtigt, at I ved, at selvom I ikke vil være redaktionelle medarbejdere bagefter, så er der virkelig bud efter jer i andre brancher," siger hun.

Emma vil ikke overses i logistik og holdlister – nu vil DMJX se på ændringer

Emma Sommer ønskede et langt skriftforløb på mediespecialiseringen på tredje semester og datajournalistik til metodespecialiseringen på fjerde. Hun har ikke fået nogen af delene. Kan det passe, at man som studerende ikke har nogen reel magt over sin uddannelse? Studieadministrationen vil nu undersøge, om en ændring i studieordningen kan være løsningen.

TEKST: EMILIE GAMMELGÅRD JØRGENSEN
ILLUSTRATION: LOTTE SKJØDT NIELSEN

”Det er lidt som at have hænderne bundet på ryggen.”

Det var med den fornemmelse, Emma Sommer i august startede sin mediespecialisering på tredje semester – og det bliver med den fornemmelse, hun i det nye år starter sin metodespecialisering på fjerde semester. For selvom DMJX spørger de studerende, hvilke specialiseringer, de helst vil have på studiet, så er det ikke sikkert, at de får dem – og hverken på tredje eller fjerde semester har Emma fået sin ønskede specialisering. Det frustrerer hende, og det har sendt hende til studiekoordinationen og skolevejledningen med det samme spørgsmål.

Hvorfor kan jeg ikke styre, hvordan mit uddannelsesforløb skal være?

Første slag

Tilbage i foråret valgte Emma det lange skriftforløb som sin førsteprioritet til mediespecialiseringen. Hun ønskede at fordybe sig i det medie, hun vil arbejde med på sigt. Emma vidste, at hun ikke var sikret en plads på skriftholdet. DMJX forbeholder sig retten til at få holdene til at gå op, hvis der er rift om pladserne – men hun var ikke nervøs, inden holdlisterne blev offentliggjort.

”Jeg tænkte, ’det bliver nok ikke mig’. Logisk ved man godt, at der nok er nogle, der ikke får deres førsteprioritet – men det er jo aldrig én selv, det sker for,” siger Emma Sommer.

Derfor blev Emma overrasket, da holdlisterne kom i sommerferien. Hendes navn stod ikke på skriftholdet. Hun havde fået et langt radioforløb og et kort TV forløb og ville ikke komme til at skrive på tredje semester. I starten forstod hun det ikke. Hun skrev til studieadministrationen for at komme på ventelisten til skrift – men det ændrede intet. Derfor begyndte hun at indstille sig på, at tredje semester ikke ville blive som håbet.

”Jeg følte mig nedslået, men det var en realitet – så jeg prøvede at ændre min indstilling. Jeg sagde til mig selv, at jeg ville få nogle andre muligheder på radio. Men lysten var der ikke,” siger hun.

Plads til en impostor?

Første dag på radioholdet bliver det tydeligt for Emma, at de fleste er der af egen fri vilje. Dagen starter med en navnerunde, hvor folk skal fortælle, hvad de lytter til. Mens de andre elever skiftes til at nævne det ene program efter det andet, bliver Emma nervøs – for hende er det tydeligt, at hun er havnet det forkerte sted.

”Jeg følte mig som en impostor. Folk havde hørt alt muligt, og man kunne mærke, at de virkelig brændte for lyd. Jeg har da hørt noget P1, men som regel lytter jeg til true crime, hvis jeg lytter til noget. Jeg følte ikke, at jeg passede ind. Så de første dage tænkte jeg bare: ’hvad laver jeg her?” siger Emma Sommer, der beskriver de første uger som en kamp.

”Jeg følte mig alene, og jeg sagde til mig selv, at jeg bare skulle klare mig igennem. Jeg havde ingen forventninger om, at jeg skulle lave et produkt, jeg ville være stolt af,” siger hun.

Derfra bliver det lettere. Selvom hun kæmper sig igennem forløbet, så får Emma lavet meget, hun er stolt af. Hun lærer også et medie at kende, hun langsomt bliver glad for. Spørger man Jakob Dybro Johansen, der er underviser på lydforløbet, er det normalt, at glæden skal arbejdes frem.

”Motivation går op og ned. Derfor kan det være frustrerende, hvis man går ind til et forløb med en forventning om, at alt er fedt hele vejen igennem. Tit bobler motivationen og gnisten frem undervejs, når man tager fat på arbejdet og sidder og bakser med det. Det handler tit om at kaste sig ud i det,” siger han.

Det genkender Emma ovenpå mediespecialiseringen. Den har åbnet hendes øjne for, hvordan medier kan spille sammen og endda gøre hende til en bedre journalist.

Endnu en skuffelse

Da holdlisterne for metodespecialiseringen på fjerde semester offentliggøres, sidder Emma til forelæsning med resten af semestret. Rundt om hende begynder det at summe og hviske i krogene. På trods af tidligere oplevelser er Emma ikke til at slå ud.

”Jeg havde bildt mig selv ind, at det slet ikke var en mulighed, at jeg heller ikke fik min førsteprioritet på fjerde semester. Jeg havde ønsket datajournalistik, og jeg var sikker på, at jeg ville få det,” siger hun.

Ikke desto mindre kan Emmas sidekammerat i gult auditorium hurtigt meddele, at Emma ikke står på holdlisten. Med det samme tjekker Emma selv – og der står det, sort på hvidt. Hun har igen ikke fået sin førsteprioritet. Hun skal efter juleferien begynde på undersøgende journalistik.

”Jeg lukker helt ned. Det føles som et slag i ansigtet. Al motivation flyver bare ud af mig. Så jeg forlader auditoriet, og så ringer jeg til min mor. Jeg skal have det ud af systemet,” siger hun.

Emma skriver sig igen på ventelisten – og så tager hun et møde med sin studievejleder for at finde ud af, hvad hun skal gøre. Selvom mødet hjælper, er meldingen nedslående: Der er intet at gøre. Her bliver Emmas erfaring fra mediespecialiseringen en hjælp. Hun beslutter at gå åbent til fjerde semester og håber på endnu en succesoplevelse med et fag, hun ikke selv har valgt. For Emma er drømmen om datajournalistik heller ikke død.

”Jeg vil prøve at se, om jeg kan opsøge nogle af metoderne fra data, så jeg får kontrol tilbage over min uddannelse.”

”

Jeg følte mig nedslået, men det var en realitet – så jeg prøvede at ændre min indstilling.

- Emma Sommer, journalststuderende på 3. semester

Ændringer på vej

Den indstilling er vigtig, mener Mette Mørk, studiekoordinator for tredje semester. Ifølge hende vil DMJX gerne give de studerende de specialiseringer, de vil have – faktisk får folk som regel deres førsteprioritet. Kun otte personer fik i foråret ikke deres ønskede mediespecialisering. Endnu sjældnere er det, at det sker to gange. Derfor har DMJX ikke gjort noget for at forhindre det.

”Indtil videre har holdplaceringen på tredje semester ikke været noget, studieadministrationen har taget med i deres overvejelser, når der laves holdlister til fjerde semester – mest fordi, vi ikke vidste, at der var et problem,” siger Mette Mørk.

For Emma er det dog ikke en undskyldning, at det sker sjældent. Det burde gøre det lettere at løse problemet.

”Det kan godt være, at det sker sjældent – men for os, det sker for, fylder det alting. For mig virker det simpelt at plotte os, der ikke har fået førsteprioriteten på tredje semester, ind, så vi får det, vi helst vil have på fjerde. Det er sgu kun fair,” siger hun.

Mette Mørk forstår Emmas frustrationer, og det tyder på, at de vil afføde ændringer. Mette Mørk har nemlig været forbi studieadministrationen for at finde ud af, hvor svært det ville være at finde en løsning på problemet. Det arbejder de nu på.

”Vi er ved at undersøge, om man kan sikre, at de, der ikke fik deres førsteprioritet på tredje semester, får den på fjerde. Hvis det kan lade sig gøre, så kan det rettes ind til efteråret. Så kan man sikre, at ingen ender i samme situation som Emma,” siger Mette Mørk.

Mere lyd?

Der kan også være flere ændringer på vej, når DMJX inden så længe skal lave en ny studieordning, fortæller Mette Mørk. Skolen ønsker, på de studerendes opfordring, at introducere dem for alle tre medier i løbet af uddannelsen. Som det ser ud lige nu, er det kun muligt at arbejde med to medier i mediespecialiseringen. Det ene skal være TV. Det betyder, at de studerende slet ikke får muligheden for at arbejde med lyd, hvis ikke de vælger det. Dén opbygning vil ikke ændre sig, men der er andre muligheder.

”Den nye studieordning skal i gang efter sommerferien, og vi er ved at undersøge, om vi kan få lydmediet introduceret allerede fra første semester,” siger Mette Mørk.

Selvom der lige nu ikke ligger et format klar, hilser Jakob Dybro Johansen, der er underviser på lydforløbet idéen velkommen.

”Det er ikke et område, jeg har indflydelse på, men som fan af lydmediet ville det være skønt, hvis der kom mere lyd på DMJX,” siger han.

DMJX lytter – men...

For Mette Mørk viser de mulige ændringer, at DMJX lytter til ris og ros fra de studerende, men det kræver, at de råber op, når tingene ikke fungerer.

”Tit er det sådan, at hvis problemet er der, og det er nemt at løse, så finder vi ud af det. Vi lytter faktisk, når I kommer til os. Derfor er det også vigtigt, at I kommer,” siger hun.

Selvom DMJX gerne vil gøre det bedre, så minder Mette Mørk om, at det ikke behøver at være jordens undergang, hvis tingene ikke altid går som forventet.

”For jer bliver alting meget eksistentielt. Nogle gange så tænker I ‘Nå, men jeg falder sikkert død om, hvis jeg ikke får det her’. Men det gør I ikke – for så er der noget andet, man får ud af det i stedet,” siger hun.

Emma Sommer er ikke faldet død om. Hun er glad for, at skolen vil se på problemet. Hun er også bevidst om, at hendes oplevelse i det store perspektiv befinder sig på småtingsskalaen – men det ændrer ikke det store.

”På verdensplan er det jordens mindste problem. Men for mig er det stadig enormt træls,” siger Emma Sommer.

”

Vi er ved at undersøge, om man kan sikre sig, at de, der ikke fik deres førsteprioritet på tredje semester, får den på fjerde.

- Mette Mørk, studiekoordinator for tredje semester

En tredjedel af nyuddannede journalister fra DMJX havner i en tidsbegrænset stilling - og det kan være dårligt for trivslen

Der er lav ledighed blandt nyuddannede journalister, men nye tal fra DMJX viser, at rigtig mange arbejder i stillinger, hvor de fra start kender slutdatoen. De tidsbegrænsede stillinger skaber usikkerhed og øger risikoen for at ende i psykiatrien. Det giver anledning til bekymring, mener fællestillidsrepræsentant fra DR.

TEKST: EMMA HOUGAARD & ASBJØRN STEFFENSEN
ILLUSTRATION: LOTTE SKJØDT NIELSEN

Gang på gang er det samme argument blevet brugt af både Henrik Berggren og Lea Korsgaard, når de er blevet spurgt ind til optaget af elever på journalistuddannelsen: "Det vigtige i forhold til optaget af journaliststuderende på DMJX må være dimittendledigheden." Den viser nemlig, at kun én ud af ti mangler job.

Spørgsmålet er bare, om en relativt lav ledighedsprocent er nok til at lægge beskyldninger om et overoptag af elever i graven. For selvom ledighedsprocenten ser lav ud, hvordan ser det så ud i forhold til trivsel og jobmuligheder?

En tredjedel af alle nyuddannede journalister fra DMJX er ansat i en form for tidsbegrænset stilling. Det viser Dimittendrapporten fra DMJX fra 2022, hvis man lægger freelance- og tidsbegrænsede stillinger sammen.

En undersøgelse fra Det Nationale Forskningscenter for Arbejdsmiljø fra 2022 viser, at ansatte i tidsbegrænsede stillinger har 40 procent større risiko for at ende i psykiatrien med stress eller angst.

Det er tankevækkende, fordi den form for stillinger kun bliver mere og mere normale i mediebranchen – også for DMJX's dimittender.

Et konstant pres for at bevise sit værd

De lykkelige fortællinger fra mediebranchen er efterhånden svære at finde på journalisten.dk. Mangel på praktikpladser for journaliststuderende, fyringsrunder på stribe, alt imens der bliver længere og længere mellem de faste stillinger. Alene fra 2007 til 2017 blev antallet af tidsbegrænsede stillinger fordoblet, viser tal fra Dansk Journalistforbund.

Det er dog op til diskussion, hvorvidt de mange tidsbegrænsede stillinger er et udtryk for et problem. Henrik Friis Vilmar, der er fællestillidsrepræsentant for journalister i DR, er en af dem, der mener, at den type stillinger belaster medarbejderne meget.

"Man føler sig utryg og presset til at bevise sit værd hele tiden, når der står en udløbsdato på kontrakten. Det er i mine øjne ikke den bedste måde at komme ind i arbejdsmarkedet på," siger han.

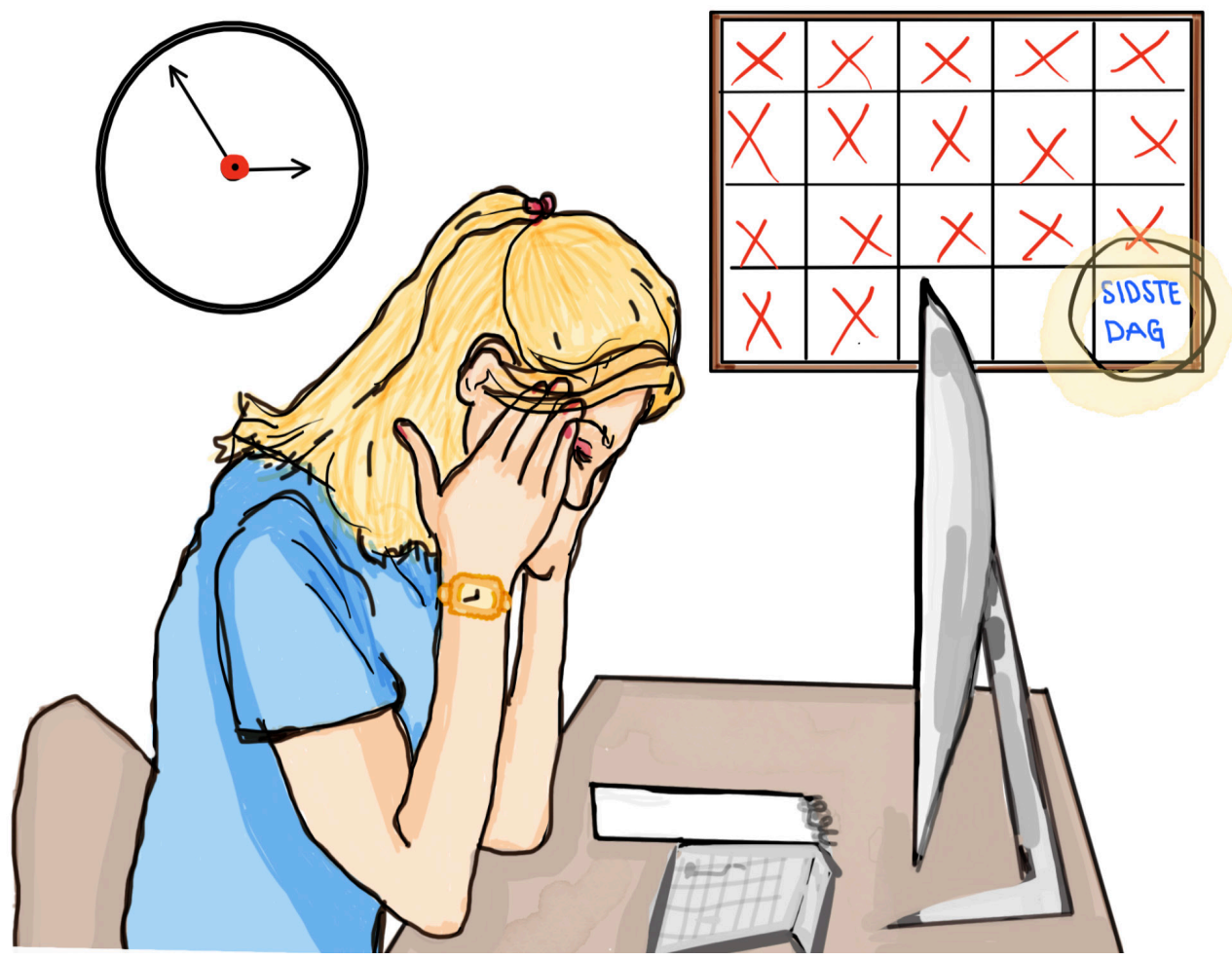
Undersøgelsen fra Det Nationale Forskningscenter for Arbejdsmiljø viser også, at det særligt er unge og kvinder, der tager imod tidsbegrænsede stillinger. Samtidigt svarer DMJX-dimittenderne i rapporten, at en af de største udfordringer i forhold til at få et job er den store konkurrence i branchen.

Men det er kun en del af forklaringen på de mange tidsbegrænsede stillinger, mener Henrik Friis Vilmar.

"Jeg tror også, at mange arbejdsgivere vil prøve nyuddannede af først."

Den hårde konkurrence på arbejdsmarkedet kan også ses som et udtryk for en faldende efterspørgsel på journalister. Det kan ses i de mange fyringsrunder rundt omkring i mediebranchen, mener Henrik Friis Vilmar.

"Jeg er bekymret for, om der bliver uddannet for mange journalister. Derfor synes jeg, at man burde undersøge, om antallet af uddannede passer med efterspørgslen på arbejdsmarkedet," siger han.

Triller tommelfingre og overvejer brancheskift

Joachim Vestergård tilhører den tredjedel af dimittender fra DMJX, hvis arbejdsliv indtil videre kun har bestået af freelancearbejde. Han blev færdiguddannet i starten af 2023 og tilslutter sig Henrik Friis Vilmars konstatering om, at en hverdag med en tidsbegrænset stilling ofte er hård og uforudsigelig.

"Den ene uge arbejder man fuldtid, og man virker som medarbejderen, der får den næste fuldtidsstilling. Men så de næste to uger sidder man derhjemme og triller tommelfingre og overvejer et brancheskift," siger Joachim Vestergård.

Det økonomiske aspekt er ifølge Joachim Vestergård nok det sværeste, der følger med en tidsbegrænset stilling.

"Det hårdeste ved freelancelivet er følelsen af ustabilitet på et tidspunkt i livet, hvor man egentlig er uddannet til at tjene en fin løn," siger han.

Taxameteret løber?

Henrik Berggren, der er uddannelseschef ved DMJX for foto- og journaliststuderende, anerkender, at der er et højt tal af dimittender i tidsbegrænsede stillinger, og at det ville være fantastisk, hvis procentsatsen var lavere.

Men i forhold til spørgsmålet, om der er for hård konkurrence på arbejdsmarkedet, kan han have svært ved at se, hvordan DMJX som uddannelsesinstitution kan påtage sig at løse problemet.

"For dem, der er inden for branchen, er det en fordel, at der kommer færre nye til og begrænser konkurrencen. Men man skal også tage hensyn til dem, der gerne vil ind i branchen. Man er nødt til at se optaget af elever i et langsigtet og overordnet perspektiv," siger Henrik Berggren.

Han tvivler på, at et lavere optag ville kunne bløde op for den hårde konkurrence. Han tror ikke, at det ville gøre nogen forskel at optage tyve færre studerende om året. Og hvis man gjorde det, ville eventuelle effekter først kunne ses omkring 2030, hvor arbejdsmarkedet for journalister kan se meget anderledes ud.

Denne uvisse arbejdssituation er med til at presse de nyuddannede. For selvom ledighedsprocent er lav for dimittender fra DMJX, står branchen stadig over for mange andre udfordringer, som nyuddannede journalister kan se på med bekymrende mine.

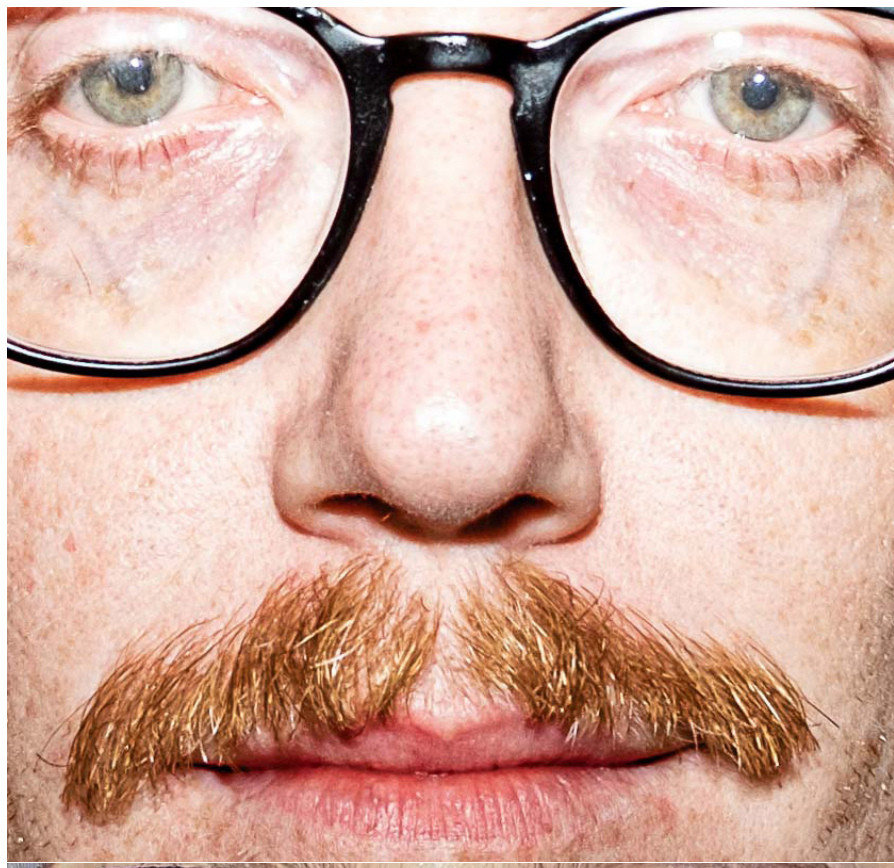
Man ser, at de tidsbegrænsede stillinger kun bliver mere populære, og der er mangel på praktikpladser - kan du så forstå, at nogen vil anklage DMJX for at gå op i sine taxameterpenge?

"Det er jeg helt sikker på, at der er nogen, der vil gøre. Jeg synes, at man skylder at sætte sig ind i begrundelserne for, hvordan systemet er skruet sammen, for ellers misforstår man problemet," siger Henrik Berggren.

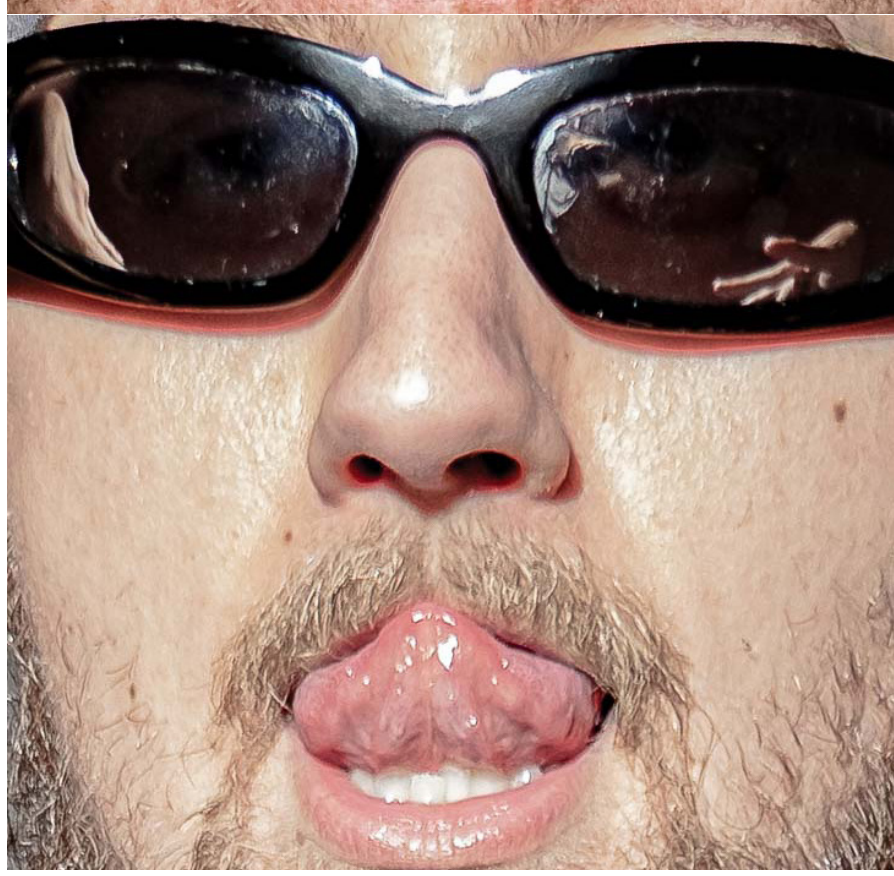
”Movembars” flotteste overskæg

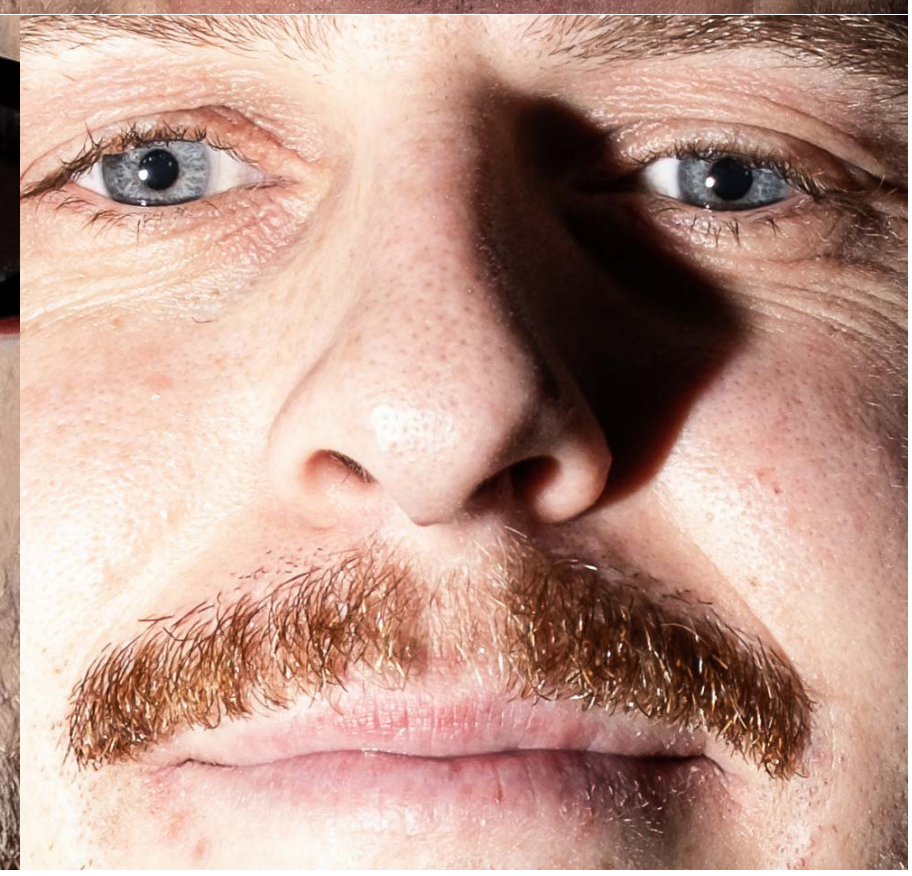
I anledning af testikelkræftens årlige støttemåned slap de buskede overlæber sig løs i Kurt Strandbars seneste fredagsbar. Vores fotograf lagde et smut forbi i jagten på de vildtvoksende skæg.

FOTO: LUDOVICO PAIELLA

Byggesjusk på DMJX: Svigtende loftplader

Tirsdag den 3. oktober 2023 udviklede sig markant anderledes, end de studerende på Danmarks Medie- og Journalisthøjskole havde regnet med. Et voldsomt regnvejr blev for meget for den tre år gamle bygning og satte en stopper for dagens undervisning. På trods af skolens korte levetid er det dog ikke den første gang, der er problemer med bygningens konstruktion.

TEKST: VICTOR ØRGAARD ANDERSEN
ILLUSTRATION: MIRJAM MWAKA KAPEMBWA ROED

Vandet løber ned ad væggene, og både elever og lærere løber rundt imellem hinanden i forsøget på at redde kunst og elektronik fra de silende vandmasser. Vandet står ind igennem døre og lofter og spreder sig efterhånden på skolen. Værst står det dog til på skolens tag, hvor op mod 25 centimeter vand har samlet sig og ganske hurtigt er på vej ned igennem bygningen. Trods de ansattes kamp mod det voldsomme regnvejr træffer rektor og prorektor dog i sidste ende beslutningen om at evakuere elever og medarbejdere i frygten for, at nogen skal komme til skade.

”Min første tanke, det var panik.”

Thomas Grandjean Gleerup, Ejendomsservicetekniker for Bygning og Facility på DMJX, var til stede på dagen og var en af de bærende kræfter, der forsøgte at inddæmme de mange liter vand. Sammen med sine kollegaer fra bygningsservice blev han tidligt på dagen hentet af en underviser, der havde set vand trænge igennem loftet. Men da Thomas Grandjean Gleerup kom frem, væltede det ned.

”Min første tanke, det var panik. Jeg skulle lige samle mig og få et fuldt overblik over situationen. Jeg drønede rundt på de forskellige etager for at se, hvor det kom fra, og hvad der var vigtigst at stoppe først,” siger Thomas Grandjean Gleerup.

Efter at være kommet sig efter sin første forskrækkelse startede det egentlige arbejde for Thomas Grandjean Gleerup og resten af bygningsservice. Vandet stod ind alle steder, da skolens kloakering og afløb ikke kunne håndtere de store vandmasser. Specielt ved ovenlysvinduerne på første sal stod det slemt til. Her måtte der bores huller under vinduerne, så vandet kunne ledes væk. Thomas Grandjean Gleerup estimerer, at op mod 100 liter vand fandt vej ind den 3. oktober.

I mellemtiden havde skolens ledelse dog taget konsekvensen af den umiddelbare katastrofe og sendte samtlige elever og ansatte hjem, i frygten for at nogen skulle komme til skade.

”Rektor Julie Sommerlund og prorektor Jens Grund tog sammen beslutningen om at sende studerende og ansatte hjem. Vi vidste jo ikke, om der var elektriske installationer, der ville komme vand i, og om man kunne få stød. Folk kunne også glide på gulvene og komme til skade. På trods af den pressede situation blev folk sendt hjem i god ro og orden,” siger Thomas Grandjean Gleestrup.

Held i uheld

Regnvejret den 3. oktober blev også bemærket hos administrationen på DMJX. Jørgen Johansen, økonomi- og administrationschef for Bygning og Facility på DMJX, blev kontaktet af bygningsservice, da det første vand begyndte at trænge ind i bygningen.

”Min første tanke var fuck. Udover at forsøge at begrænse skaderne vidste vi ikke, hvad vi umiddelbart skulle gøre,” siger Jørgen Johansen.

FEAS, som ejer bygningen, blev kontaktet, og da de kort efter ankom, blev de konfronteret med vandmasserne.

På daværende tidspunkt var det ifølge Jørgen Johansen som at stå i et brusebad, og han valgte hurtigt at kontakte både rektor og prorektor, der heldigvis begge sad til møde på skolen. De tre tog i løbet af de næste fem minutter beslutningen om evakuering af hensyn til elevers og ansattes sikkerhed.

Til alles held lå årets efterårsferie kun halvanden uge efter, og her var der mulighed for at udbedre de skader, som regnen havde forårsaget, og få skolen tilbage på rette køl, inden både elever og ansatte vendte tilbage til undervisningen.

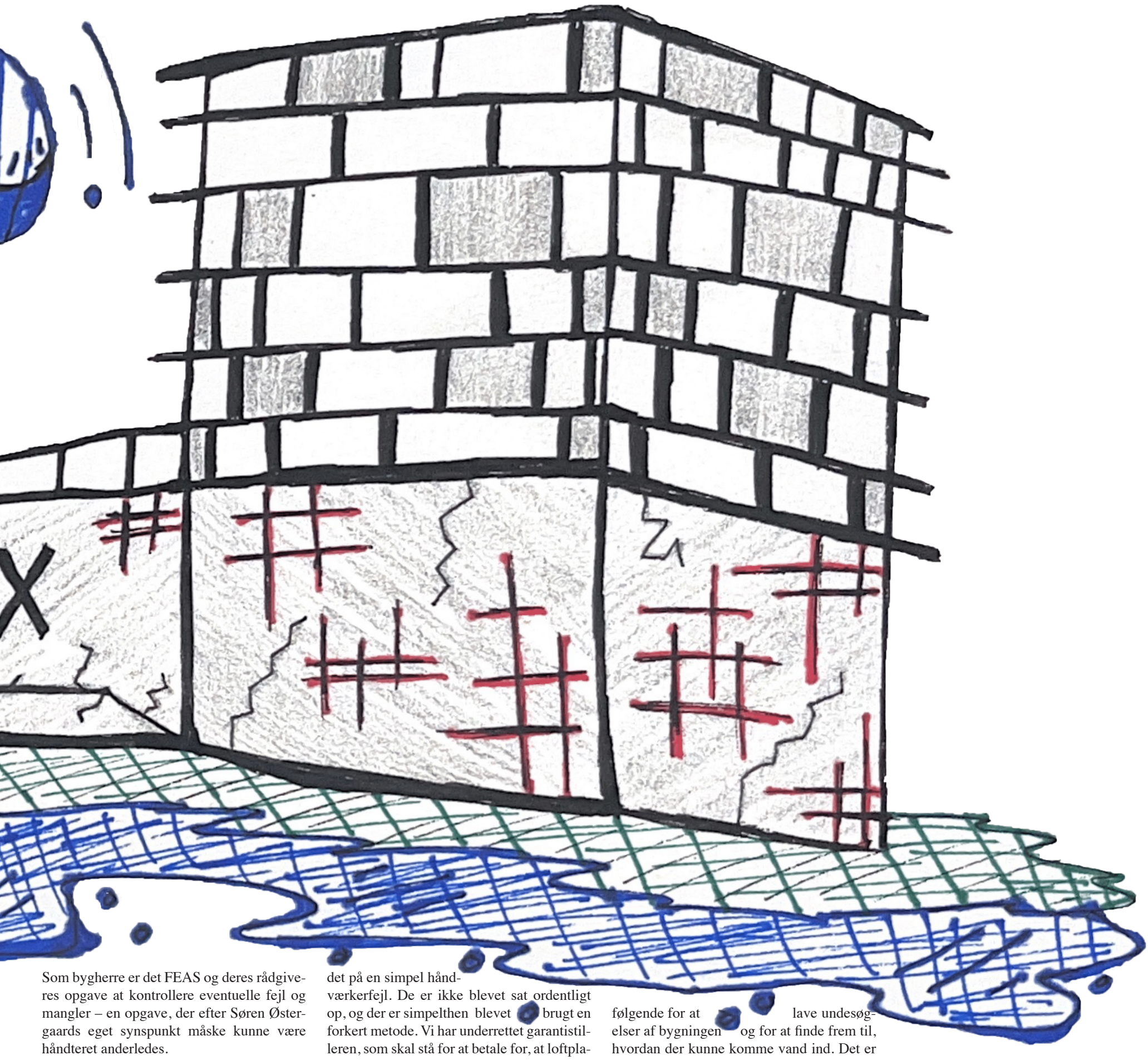
”Det var held i uheld, at det skete lige før efterårsferien. Det lokale, underviserne sidder i, var hårdt ramt, og de kunne ikke være derinde i omkring en uge. Heldigvis kunne vi jo så bruge ferien på at affugte rummet, så det var klar ugen efter,” siger Jørgen Johansen.

Reparationerne stod DMJX dog ikke alene med. Skolens udlejer, FEAS, overtog efter den 3. oktober sagen og stod efterfølgende for, at skolen igen blev fuldt ud funktionsdygtig.

”Der var måske nogle detaljer, som godt kunne have været løst bedre. Disse ting har vi så nu udbedret. Der har blandt andet været en revne mellem udspyer og tagflade, og derudover var der nogle løsninger omkring afløbet, der kunne være løst bedre,” siger Søren Østergaard, byggechef for FEAS.

> ”Min første tanke var fuck.
>
> - Jørgen Johansen, økonomi- og administrationschef for Bygning og Facility

og rindende vand i klasseværelset

Som bygherre er det FEAS og deres rådgiveres opgave at kontrollere eventuelle fejl og mangler – en opgave, der efter Søren Østergaards eget synspunkt måske kunne være håndteret anderledes.

”Det er vanskeligt at kontrollere et byggeri 100 procent for fejl og mangler. Det er jo ikke nogen undskyldning, og det skulle måske have været gjort bedre. Bygningen er kun tre år gammel, så det burde ikke allerede være noget, der kunne ske,” siger Søren Østergaard.

En ulykke kommer sjældent alene

Episoden den 3. oktober er dog ikke enestående. Tidligere i år måtte skolen have sat et stort antal nye loftplader op, efter en faldt ned under et møde på skolen. Ingen kom til skade, men efter flere undersøgelser viste det sig, at et stort antal var sat utilstrækkeligt fast og truede med at falde ned.

”Med hensyn til loftpladerne så bygger det på en simpel håndværkerfejl. De er ikke blevet sat ordentligt op, og der er simpelthen blevet brugt en forkert metode. Vi har underrettet garantistilleren, som skal stå for at betale for, at loftpladerne bliver sat op på den korrekte måde,” siger Søren Østergaard.

Både Søren Østergaard og Jørgen Johansen giver udtryk for, at der nogle gange vil være problemer med nye bygninger, men at de selvfølgelig er kede af, at skolen har måttet stå det igennem. En del af processen er samtidig blevet besværliggjort af, at entreprenørfirmaet bag skolens konstruktion, Jørgen Friis Poulsen A/S, gik konkurs i juni 2022.

Når det er sagt, så har kontakten mellem FEAS og DMJX gennem det hele været tilfredsstillende, fordi begge parter har haft indtrykket af, at håndteringen af de forskellige sager er sket under kontrollerede forhold.

”FEAS har simpelthen taget ansvaret efterfølgende for at lave undesøgelser af bygningen og for at finde frem til, hvordan der kunne komme vand ind. Det er jo deres bygning og deres ansvar,” siger Jørgen Johansen.

Refleksioner for eftertiden

De tidligere sager om skolens svigtende loftplader og episoden den 3. oktober har påvirket skolen. Undervisningen er blevet besværliggjort, og elever og ansatte har måttet indrette deres dagligdag efter skolens tilstand. Uheldene betød, at man tog klaselokaler ud af brug, og at undervisernes forberedelseslokale skulle affugtes i over en uge. Et faktum, der har været genstand for stigende irritation hos blandt andet økonomi- og administrationschef for Bygning og Facility på DMJX, Jørgen Johansen.

”Det er jo lidt træls for at sige det på godt jysk, for det giver jo en masse bøvl.”

Udfordringerne med bygningens beskaffenhed har især trukket store veksler hos bygningsservice, som har stået for genetableringen af de indvendige arealer. På trods af sagens karakter kan Thomas Grandjean Gleestrup dog sagtens se udover det negative, og han vælger at fokusere på de erfaringer, som de i stedet har gjort sig.

”Man opdager jo først sådan noget, når man for eksempel får et dobbelt skybrud. Håndteringen har efter min mening fungeret helt optimalt, og FEAS har hurtigt fået skaderne udbedret. Jeg synes, at vi har lært meget af det, og næste gang, der kommer et skybrud, så tænker jeg, at vi er bedre rustet,” siger Thomas Grandjean Gleestrup.

Giver studierelevant arbejde en fordel?

Mulighederne er mange, når du skal finde vej gennem labyrinten med den rette praktikplads på den anden side. Vil et studierelevant arbejde hjælpe dig på vej?

TEKST: AMALIE WESSEL-TOLVIG &
ANDERS VILLAUME
ILLUSTRATION: LOTTE SKJØDT NIELSEN

Du kender dilemmaet. Du kendte det formentlig, inden du startede på DMJX. På første semester præsenteres studiet som en 40 timers arbejdsuge. Snakken om manglende praktikpladser begynder så småt at ringe for dine ører. Med ét rejser spørgsmålene sig. Skal du lave studierelevant arbejde ved siden af? Skal du med i en forening? Er det nok med flid på skolen? Hvem er den gode praktikkandidat?

Illustreret Bunker har talt med praktikkoordinator Røskva Würtz og to studerende på Danmarks Medie- og Journalisthøjskole om netop de spørgsmål.

Røskva Würtz slår fast, at der ikke findes et hack til at blive den gode praktikkandidat.

"Jeg kan godt forstå, at man kan have et behov for, at der eksisterer et hack. At der ligesom er et eller andet, man kan gøre for at komme forrest i køen. Jeg kan også godt forstå, det kan være frustrerende, at det ikke eksisterer," siger Røskva Würtz.

Til gengæld findes der både råd, erfaring og viden, der kan gøre os klogere.

Arbejde på autopilot

Matilde Sigersted går på fjerde semester på journalistuddannelsen og begynder snart i praktik. I al sin tid på skolen har hun haft studiejob i chokoladeafdelingen i Magasin – et bevidst fravalg af studierelevant arbejde.

"Det er virkelig rart at lave noget andet. Noget, der også bare kører på repeat, så man ikke skal sidde stille og lave mere computerarbejde," siger hun.

Matilde Sigersted nyder, at hendes studiejob ikke er fagligt relevant. Det er dog svært for hende at gennemskue, hvilken betydning det har haft i hendes praktiksøgning.

"Jeg kan godt se, at nogle af mine medstuderende har et forspring, hvis de har været SoMe-ansvarlige for alle mulige medier eller skriver artikler. Men det er svært at sige, hvor meget praktikpladserne lægger vægt på studierelevant arbejde," siger hun.

Matilde har til gengæld prioriteret at engagere sig i skolens foreningsliv, hvor hun har været både skribent, redaktør og chefredaktør for Tendens.

"Der har jeg selvfølgelig tænkt, at det ville gavne mig i forhold til praktikansøgning. Både i forhold til det, man laver, men også i forhold til at tage noget ansvar som redaktør og chefredaktør," siger hun.

Til februar starter Matilde Sigersted i praktik hos Djøfbladet. Et sted, hun blev inspireret til at søge efter at have hørt et oplæg på skolen. Hendes arbejde med Tendens har haft indflydelse på hendes match med Djøfbladet.

"Der, hvor jeg landede, havde de læst Tendens, så der havde det i hvert fald en betydning, at de syntes, det var fedt," siger Matilde Sigersted.

Person eller produktion

For Jeppe Peschardt Assenholt, der går på 3. semester, er det også svært at vide, om studierelevant arbejde får betydning, når han på næste semester skal igennem praktiksøgningen. Han er både skribent for dagligvarehandlen.dk og redaktør på feltet.dk.

"På den ene side får man at vide, at det ikke betyder noget. Men det kan jo umuligt trække ned, at man har lavet noget, der er relevant ved siden af studiet. Jeg håber på – og regner også med – at det kommer til at betyde en del for den videre proces," siger han.

Jeppe Peschardt Assenholt har haft studierelevant arbejde siden første dag på studiet, og det fylder meget i hans hverdag.

"Jeg nedprioriterer nogle gange skolen, fordi jeg synes, det er federe at lave noget ude i virkeligheden."

Arbejdet på feltet.dk har givet ham en oplevelse, han sent vil glemme, da han i foråret blev sendt til Glyngøre for at interviewe Jonas Vingegaard.

"Det er en 'once-in-a-lifetime'-oplevelse – især som studerende på andet semester. Det var bare at sige farvel til skolen og hoppe på bussen mod Glyngøre. Og den oplevelse ville jeg ikke have været foruden," siger han.

Jeppe Peschardt Assenholt tilføjer dog, at det ikke betyder, at han skal lytte mindre efter i skolen.

"Der er masser, jeg stadig kan lære. Jeg får bare nogle redskaber og rutiner, der gør, at jeg bliver klædt godt på til, når jeg skal i praktik."

Ifølge Røskva Würtz er der visse steder, hvor praktikstederne vælger studerende, der har arbejdet for dem.

"For eksempel kan bold.dk godt lide, at man er vant til at skrive hurtige resultatnyheder og kender terminologien. Men det er jo så ét sted ud af mange," siger hun.

Hvilke kompetencer kigges der efter?
Røskva Würtz pointerer, det er vigtigt at huske, at match-processen lige så meget handler om, at den studerende skal finde ud af, hvilket medie der er det rette sted for dem. Her kan arbejde eller foreningsliv være med til afklare nogle præferencer.

"Tænder jeg på at være på en nyhedsredaktion, eller går jeg kold i det? Synes jeg, det er megaspændende at arbejde med hjemløse, eller har jeg lyst til at lave noget om socialt udsatte på Politiken? Det med at prøve stofområderne eller arbejdsformerne af kan være et godt argument for at have studierelevant arbejde," siger Røskva Würtz.

Ifølge praktikkoordinatoren kigges der hos praktikstederne i højere grad efter personlige kompetencer som ansvarlighed, modenhed, ordentlighed, interesse og passion.

"Det kan man lige så godt have demonstreret ved, at man har arbejdet frivilligt eller arbejdet i Joe & The Juice og haft en fest med det," siger Røskva Würtz.

For Matilde Sigersted var chokoladeafdelingen i Magasin tæt på at udløse en gylden chokoladebillet til New York. Hun stod pludselig med en ny kontakt i telefonbogen, da hun en dag faldt i snak med en kunde, hvis søn arbejder hos Office Magazine i New York.

"Hun syntes, jeg skulle prøve at søge til New York, og jeg kunne bare lige få nummeret på hendes søn, så der fik jeg en kontakt. Jeg har ikke gjort brug af den, for jeg vil gerne blive i Danmark," siger Matilde Sigersted.

Ingen tjekliste
Nu har du fået en række input om studierelevant arbejde, men hvordan skal du gribe labyrinten an? Det har Røskva Würtz et svar på.

"Mit bedste råd vil altid være: Husk, hvem I er. Sørg for at vise det frem. Vær stolt af det, I har med jer. Man tænker, det handler om en tjekliste over præstationer, men det gør det ikke. Det handler om, hvem I er, hvad I vil, og hvad I kan lære."

NYTÅRSFORSÆT 2023 ~~23~~ 24

Spise sundere

Lære at spille et instrument

Træne hver dag

Melde mig ind i DJ

Svært ved at holde dine nytårsforsæt?

Vi kan hjælpe dig med mindst ét af dem..

Scan QR koden og meld dig ind med det samme

Dansk Journalistforbund
Medier & Kommunikation

Dansk-israelske Jotam Confino kæmper for sin journalistiske integritet

De sidste otte uger har journalisten Jotam Confino modtaget hundredvis af hadbeskeder og trusler på sociale medier på grund af sit israelske ophav, mens han har rapporteret fra Israel.

> Den kritik, jeg møder, er jo noget, jeg ikke kan gøre for. Jeg kan ikke gøre for, at min far er fra Israel. Det, synes jeg, er problematisk. Det er personangreb og ikke faglig kritik
>
> - Jotam Confino

TEKST: INES KAJKUS
FOTO: JOTAM CONFINO (PRIVATFOTO)
ILLUSTRATION: MIRJAM MWAKA KAPEMBWA ROED

Siden Hamas' terrorangreb mod Israel den 7. oktober, har den dansk-israelske journalist Jotam Confino dækket krigen for 15 forskellige danske og internationale medier, herunder CBS News, BBC og TV2 News. I løbet af de seneste otte uger har han leveret citater til artikler, indtalt podcasts og givet liveinterviews til tv-stationer nærmest i døgndrift.

Men som en del af den dansk-journalistiske andedam er man formentlig bedst blevet gjort bekendt med Jotam Confinos navn på grund af den voldsomme hetz, han udsættes for på sociale medier. En hetz, der primært er rettet mod hans jødiske og israelske ophav og journalistiske integritet. Størstedelen af kritikken lyder på, at han med sin baggrund ikke kan dække konflikten sagligt og objektivt, og så må han dagligt lægge øre til et hav af trusler rettet mod ham selv selv og hans familie.

''Den kritik, jeg møder, er jo noget, jeg ikke kan gøre for. Jeg kan ikke gøre for, at min far er fra Israel. Det, synes jeg, er problematisk. Det er personangreb og ikke faglig kritik,'' siger han.

Hvad er det, der står i de beskeder og kommentarer, som du modtager?

''Hovedparten handler om, at jeg er zionist, israeler, og at jeg er jøde. Det er meget omkring min identitet. Det handler utrolig meget om min baggrund og min far, som har været i den israelske hær. 'Svin,' 'hund,' 'fuck dig,' og 'du skal skal voldtages med en flaske.' Det er jo antisemitisk meget af det, fordi det netop går på mit jødiske ophav.''

Hvor mange har du været nødt til at blokere?

''Det er hundredvis. Jeg har ikke tal på det længere. Der står ikke i min arbejdskontrakt, at jeg skal lægge ører til at blive udsat for antisemitiske angreb, så jeg blokerer bare.''

Kampagne om boykot

Udover de hundredvis af hadbeskeder og chikane, som Jotam Confino modtager i sin private indbakke på Instagram og X, opfordres der også på sociale medier til boykot af TV2 News, så længe mediet benytter sig af Jotam Confino som journalist. Blandt dem, der har delt kampagnen, er den pro-palæstinensiske sanger Isam Bachiri, bedre kendt som Isam B fra musikgruppen Outlandish, der delte kampagnen på sin Instagram.

I opslaget efterlyses sandfærdig og nuanceret journalistik, samtidig med at Jotam Confinos dækning fra Israel beskrives som 'præget af partiskhed' og en støtte til Israel. Illustreret Bunker har spurgt Isam Bachiri, hvorfor han ikke mener, at Jotam Confino eller TV2's dækning er objektiv.

''Confinos formidling på TV 2 er under al kritik. Han undlader i sin dækning at fortælle, at Israel er en ulovlig besættelsesmagt. Jeg vil også fremhæve hans Twitter-profil, som udelukkende handler om antisemitisme og videreformidling af oplysninger fra israelske kilder. Han er altså ikke længere en objektiv journalist, men en part i denne sag,'' siger Isam Bachiri.

Der er mange, der har kritiseret dig for at have delt kampagnen udelukkende på grund af Jotam Confinos israelske ophav. Er der en sandhed i det?

''Det er bullshit. Jeg kender ikke Jotam, og jeg er faktisk ligeglad med, hvilken baggrund han har. Jeg ser på, hvad Jotam fortæller, og jeg ser på hans arbejdsgiver.''

Jotam Confino kan ikke genkende kritikken og understreger, at en stor del af TV 2's og hans egen dækning tager afsæt i den humanitære krise i Gaza.

Isam Bachiri har beskrevet din dækning til TV 2 som værende 'præget af partiskhed og en støtte til Israel' og samtidig beskrevet TV 2's dækning som et udtryk for 'dæmonisering og dehumanisering.' Hvad mener du om de beskyldninger?

''Hvis han havde gidet at se TV 2, så ville han forstå, at hovedparten af mine dækninger omhandler den humanitære katastrofe i Gaza. Han har sikkert set ét indslag med mig og ved, at jeg er israeler, og så har jeg ikke lige sagt præcis dét, han ønsker. Måske har jeg omtalt Hamas som en terrororganisation. Jeg ved ikke, hvad han baserer det på,'' siger Jotam Confino.

Isam Bachiri afviser, at Jotam Confinos baggrund spiller en rolle i kampagnen om at boykotte TV 2 og understreger i stedet, at det handler om manglende dækning om Palæstina.

''Der tager han fejl, vil jeg sige. Jeg kigger ud fra TV 2's måde at dække Israel-Palæstina-konflikten, og det svarer til Fox News. Det er meget pro-israelsk, og det er meget lidt, vi hører om Palæstina.''

Deklarering af etnicitet

Nogle af dem, som er kritiske over for din dækning, mener, at TV 2 bør deklarere din baggrund, hvis de vil bruge dig som journalist. Hvad tænker du om sådan et forslag?

''Hvis man gør det på alle sider, så fint nok. Så vil jeg også gerne høre, om vi skal deklarere afghansk-danske og fransk-danske journalister, hvis det er på den måde, vi spiller. Men det er det jo ikke. Det er jo mig, de vil have deklareret. Hvis jeg havde været aktivistisk, så synes jeg, det er okay. Men jeg har ikke nogen aktivisme i mig, så jeg synes ikke, at jeg skal deklareres på min etnicitet,'' siger Jotam Confino.

Når du både har rødder i landet, er bosat der og taler hebræisk, kan det så ikke påvirke din dækning af Israel?

''Jeg står et sted, hvor man bliver bekriget. Jeg render i skjul, ellers kan jeg blive slået ihjel af et missil, så selvfølgelig gør det noget ved en som menneske. Men i det sekund, jeg slår klappen på og bliver professionel foran skærmen, så sondrer jeg jo mellem mine egne følelser. Alle mennesker har holdninger. Men det er ikke noget, som jeg føler, at jeg ikke kan lægge væk, når jeg er på arbejde.''

Mennesker, der ikke skal være professionelt objektive, kan måske have sværere ved at adskille følelser. Kan du godt forstå den vrede, som nogle bærer på, selvom det går ud over dig?

''Selvfølgelig kan jeg det. Jeg kan i høj grad forstå en dansk-palæstinenser, som har familie i Gaza. De er udsat for nogle forfærdelige ting, og har forfærdelige nætter, hvor de er bange for, om deres familiemedlemmer bliver slået ihjel. Hvis det er en palæstinenser, som har familie, så kan jeg godt forstå, at de ikke kan styre deres vrede. De skal heller ikke være professionelle. Men derfor skal de stadigvæk gå efter bolden og ikke manden.''

Danmark skiller sig ud, når det kommer til hadbeskeder

Også Jotam Confinos israelske kollegaer i Israel, der arbejder for en række internationale medier, oplever hadefulde kommentarer, hvis de rapporterer om krigen fra deres private X-profiler.

Andre korrespondenter, som TV 2's Rasmus Tantholdt, der rapporterede fra Tel Aviv dagen efter angrebet 7. oktober, fortæller til Ekstra Bladet, at han også har modtaget hadbeskeder i sin indbakke og blandt andet er blevet kaldt for 'nazisvin',' muslimhader' og har modtaget adskillige dødstrusler. Lige netop de private beskeder på Instagram lader til at være unikke for Danmark.

''Folk kan meget hurtigt genkende en. Der er to kanaler, og vi er to journalister, mere eller mindre, som dækker det. Hvorimod hvis du arbejder for CNN, så er du én ud af hundrede, så jeg tror ikke, at de oplever det i lige så høj grad,'' siger han.

Så selvom du dækker krigen for omtrent 15 forskellige medier, både nationale og internationale, så er det mest i Danmark at du bliver udsat for den form for hetz?

''Ja, det er det. Der er ikke ret mange danske journalister hernede. Havde vi været flere, så tror jeg heller ikke, at jeg havde været lige så hårdt ramt, for så havde jeg ikke fyldt lige så meget i dækningen. Men jeg tror, at det faktum, at jeg har israelske aner, helt sikkert har gjort mig til skydeskive lige fra start af.''

Det er ikke kun de hadske beskeder og trusler, der har sat sit præg på Jotam Confino. Det er særligt den manglende opbakning fra hans danske kolleger i mediebranchen, der har efterladt ham med en følelse af at stå alene i situationen.

''Jeg er skuffet over den manglende opbakning i den danske medieverden, fordi det er noget, jeg synes, jeg har været utrolig alene omkring. Hvis du er i den journalistiske verden, så har du set den her shitstorm omkring min baggrund. At man ikke rækker ud i en så unik situation, vidner om en ekstremt asocial og larmende stilhed, som jeg tolker meget negativt.''

Det er ikke første gang, at en journalist i Danmark får betvivlet sin journalistiske integritet og udsættes for hadske beskeder alene på grund af jødisk og israelsk ophav i debatten om Israel og Palæstina. I 2014 blev der startet en underskriftsindsamling mod den daværende Deadline-vært Martin Krasnik, der rundede omtrent 3400 underskrifter. Han blev beskyldt for at være partisk i konflikten, alene fordi han har jødisk baggrund og har boet og studeret i Israel.

For Jotam Confino bunder tendensen alene i én ting. Antisemitisme.

''Det er dét, det hele handler om. Nogle mener, at hvis du er jøde eller israeler, så vil du automatisk være en propagandamaskine for den israelske stat. Antisemitisme er jo irrationelt had.''

Hvem tørrer op efter praktikantens shitstorm?

Mia Skovby og Emma Sylvest har en ting til fælles. De er begge kommet på den forkerte side af folkestemningen. Men de er også kommet ud på den anden side med blod på tanden efter mere.

TEKST: SARAH WITTRUP & LÆRKE KOBBERUP
FOTO: VIKKI SØHOLM & ANDERS LINDSTRØM

Journalistik er et skrøbeligt erhverv. Man bevæger sig ud på isen og beder til, at den ikke brister under en. Alle ved, at der ikke skal meget til, før den krakelerer. Grafisk sprog, uenighed om regler for citering eller linjer taget ud af kontekst kan være nok. Pludselig kan du gå fra at være et spirende, velanset journalisttalent til forhadt og udstødt af dine medjournalister på sociale medier. For en shitstorm kan ramme enhver journalist nådesløst, men især når man er ny i feltet, skal man huske at holde hovedet koldt.

I denne artikel dykker vi ned i, hvor det endelige ansvar ligger, når isen brister.

En gratis shitstorm

”Det var ikke svært at kende forskel på royale og kommunale, da prinsen inviterede til 18-års fødselsdag.”

Sådan lød rubrikken på den reportage, journalistpraktikant Mia Skovby skrev for Euroman i forbindelse med den store fejring af prins Christian, og som hun siden har fået kritik for. Selv mener hun, at kritikken blev taget ud af kontekst, og især linjen: “De (18-årige gæster fra kommunerne) mangler det, man kun kan købe for penge: den gode kvalitet.”

“Det sjove er, at jeg virkelig har afleveret nogle ting gennem tiden, hvor jeg har troet, det ville ende i en shitstorm. Men artiklen om prinsens fødselsdag skrev jeg på en time, og jeg syntes ikke, den blev specielt god, så jeg tænkte, at den ville gå i glemmebogen,” siger Mia Skovby.

Det skete ikke. Mandag den 16. oktober blev artiklen udgivet, og allerede omkring klokken 11 om formiddagen eskalerede det. Mias telefon blev brandvarm.

“Indtil midnat tjekkede jeg min telefon konstant. Jeg blev rasende, fordi det blev taget ud af kontekst. Jeg syntes, at folk var nogle idioter,” siger hun.

Mia Skovby gik igennem hele følelsesregistret fra trist til rasende til at være okay med kritikken.

Én samlet stemme

Chefredaktør for Euroman, Kristoffer Dahy Ernst, påtog sig hurtigt ansvaret og skrev ud på X på vegne af Mia Skovby og Euroman:

“Euromans reportage fra prinsens fødselsdag blev af mange opfattet som en negativ kritik af de inviterede 18-årige gæster fra hele landet. Det har ikke været meningen, og Euroman skal selvfølgelig ikke være et medie, der sparker nedad. Derfor: Undskyld.”

Hans opslag blev efterfulgt af et screenshot fra reportagen, hvor Euroman havde tilføjet en længere undskyldning og klargjort, hvad hensigten med artiklen var. Den præcisering er stadig til stede i bunden af artiklen, men der er ikke blevet rettet i den originale reportage.

Da han bliver spurgt ind til, hvorfor al kommunikationen gik igennem ham og ikke Mia Skovby, lyder svaret:

“Dels fordi hun er praktikant. Derudover ligger der desuden også noget i, at vi kun skal tale med én stemme fra Euroman, og det er min. Det er mig, der er ansvarshavende chefredaktør, og derfor har jeg ansvaret for det, vi udgiver.”

“Jeg har aldrig nogensinde kaldt nogens døtre for billige”

Det var svært for Mia Skovby ikke at gå ind i kritikken. Især fordi den endte på hendes feed på X. Der var for eksempel en, der postede et billede af sin datter med teksten ‘her er den datter, du kalder billig’.

> ”Jeg følte, de barnliggjorde mig. Pludselig var jeg ti år gammel i deres øjne. Det var vildt fornærmende, for det var min idé og mit projekt
>
> - Mia Skovby, Journalistpraktikant på Euroman

“Jeg har aldrig nogensinde kaldt nogens døtre for billige,” siger Mia Skovby.

Mia Skovby synes, at ordene i hendes artikel blev fordrejet på en uretfærdig måde. Heldigvis stod hele redaktionen bag hende, og da hun bad om, at der blev skrevet noget ud til alle kritikerne, skrev hendes redaktør, Magnus Kraft, på X, at kritikken burde rettes mod ham.

Selv om Mia Skovby endte i en shitstorm, så er hun alligevel glad for, at det skete.

“Det var en mulighed for at få nogle øjne på sig,” siger hun.

Mia Skovby er derimod træt af, at kritikken tog udgangspunkt i, at hun er praktikant. Der blev blandt andet kommenteret, at man ikke skulle være så hård ved hende, eller at Euroman skulle undgå at give hende lignende opgaver i fremtiden. Det blev Mia Skovby gal over, da hun ikke kunne se, hvorfor det er relevant, at hun er praktikant.

“Jeg følte, de barnliggjorde mig. Pludselig var jeg ti år gammel i deres øjne. Det var vildt fornærmende, for det var min idé og mit projekt.”

Den kvindelige Thomas Treo

Mia Skovby er langtfra den eneste journalistpraktikant, der har oplevet modvinden fra en uventet shitstorm. Emma Sylvest, tidligere praktikant på Ekstra Bladet, oplevede også, at specifikke linjer i en af hendes reportager blev tolket helt anderledes end planlagt.

Den 6. august 2022 udkom hendes reportage med overskriften “Mine patter er ved at falde ud”. Reportagen handlede om sangerinden Jadas koncert på Smukfest.

“Jeg kan huske, at jeg vågnede næste dag til Iben Maria Zeuthens opslag om, at jeg var misogyn og sexistisk. Hun kaldte mig en kvindelig Thomas Treo. Jeg tænkte ’hold da kæft’. For det første var det slet ikke meningen med artiklen, og for det andet, så er det slet ikke sådan, jeg ser mig selv overhove-

det," siger hun.

Emma Sylvest finder desuden opslaget særligt interessant, da hun på turen hjem fra Smukfest diskuterede koncerten med Thomas Treo. I den snak sad hun og forklarede, hvorfor hun bestemt mener, at Jada er en dygtig og relevant kunstner.

En del af kritikken på Emma Sylvests reportage går på, at der var for meget fokus på både publikums og Jadas udseende og påklædning. Hun påpeger, at hun skulle beskrive stemningen og ikke musikken.

Shitstormen har ikke skræmt Emma Sylvest væk fra at skrive, men hun blev lidt ramt af, at mange af de hårdere kommentarer var fra andre journalister.

"Jeg syntes, det var tarveligt, at man gik imod en ny praktikant. Selvfølgelig skulle jeg stå på mål for det, jeg skrev. Men hun kunne jo også have valgt at smide en DM til mig fremfor at hænge mig ud på den måde. Specielt når hun så udlagde det forkert, som jeg jo syntes, hun gjorde."

Her henviser Emma Sylvest til Iben Maria Zeuthens kommentar til sin reportage. Præsenteret for ovenstående undren forklarer Iben Maria Zeuthen følgende:

"Det forekommer mig for det første som et mystisk ønske at ville have den type respons i sin indbakke og ikke offentligt, da man jo selv lever af at putte andre i spalterne. Hvorfor skulle journalister være et fredet folkefærd? Derudover udgiver vi ikke for at udføre kollegial sparring. Vi udgiver for at gøre hinanden klogere. Det gælder også, når det drejer sig om en kritik af en artikel, et sprogbrug eller et bestemt blik."

> Hun kaldte mig en kvindelig Thomas Treo. Jeg tænkte 'hold da kæft'
>
> - Emma Sylvest, Tidligere journalistpraktikant på Ekstra Bladet

Hvem hader de egentlig?

På Berlingske har de også oplevet, at deres journalistpraktikanter kan komme i offentlig modvind. Senest skete det i december sidste år, hvor en praktikant havde omtalt og skrevet en historie på baggrund af et offentligt opslag på X. Personen bag opslaget blev vred over, at Berlingske ikke havde spurgt om lov til at citere hendes opslag.

Praktikantens redaktør, Kasper Krogh, mener ikke, at praktikanten lavede en stor journalistisk fejl, selvom den blev beklaget efterfølgende.

"Som medie vil vi gerne beskytte vores praktikanter, hvis de havner i en shitstorm. Vi går altid ud og vurderer, om vi har vores journalistik i orden. Hvis vi har gjort noget forkert, så retter vi det selvfølgelig. Men vi skal også have styr på, om folk er uenige i, om historien skulle være bragt, i vinklingen, eller om de bare er sure på Berlingske," siger Kasper Krogh.

Det kan være voldsomt, når man ender i en shitstorm, og det kan især være voldsomt første gang, det sker.

"Når det opstår, så snakker vi meget med praktikanten om, hvordan vi håndterer det bedst. Det er vigtigt, at man ikke tager det personligt, for typisk er folk egentlig kritiske over for mediet."

Kasper Krogh mener, at kritikken mod praktikantens artikel sidste vinter i bund og grund handlede om, at folk havde set sig sure på Berlingske. Derfor var kritikken ikke rettet mod praktikanten.

"Det blev en anledning til at gå ind og rette en masse kritik mod Berlingske," siger han.

Hos Berlingske er det væsentligt, at de kan forklare, hvorfor de har gjort, som de har gjort. Nogle gange vil praktikanterne selv gå ud og kommentere på det, men oftest er det en fordel, at redaktøren gør det.

"Som redaktør skal man kunne sige: Nu skal jeg nok tage den herfra og svare på mediets vegne," siger Kasper Krogh.

Sådan skal det ifølge Kasper Krogh være, fordi redaktørerne har mere erfaring med, hvordan man skal håndtere det. Kasper Krogh peger på, hvor hurtigt det kan gå, og hvor vigtigt det er, at man er opmærksom, hvis en kritik begynder at køre.

"Men eksemplet med praktikanten fra december sidste år var også i den ekstreme ende," siger han.

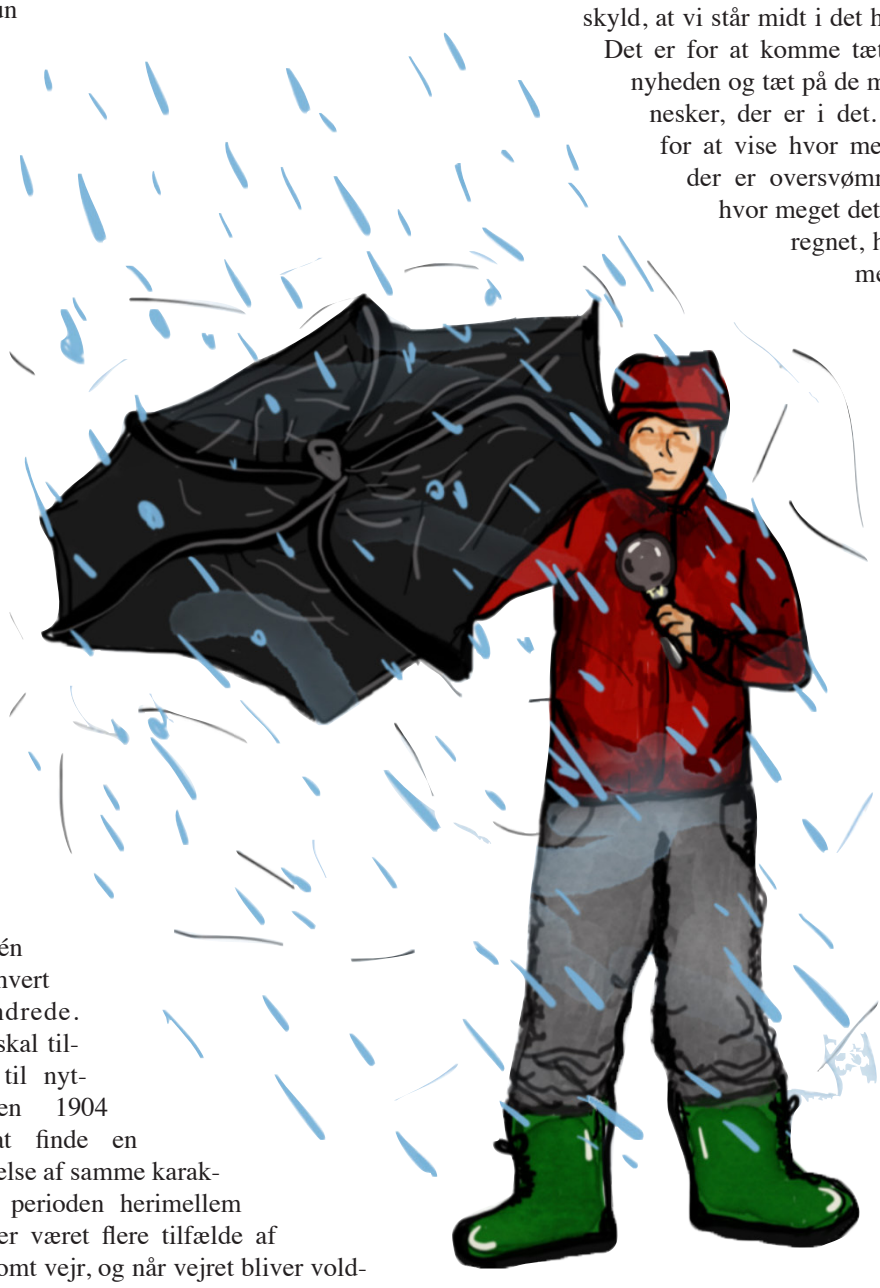
Iført waders og i vand til lårene: "Det skal være med et journalistisk formål"

Når vejret for alvor bliver vildt, holder danskerne sig i ly for regn og slud. Det gør de store TV-mediers reportere ikke. De valfarter ud til de fjerneste afkroge af landet og stiller sig midt i kaosset.

TEKST: JOHAN NØRGAARD & TIKE CLAUSEN
ILLUSTRATION: LOTTE SKJØDT NIELSEN

Du har måske undret dig over, at journalister altid skal stå midt i storm og slud, når vejret rusker udenfor. Hvis ikke du har set det før, så prøv at tænde for dit TV, næste gang en storm raserer. Da en stormflod ramte Danmark i slutningen af oktober i år, blev alverdens journalister sendt ud til de afkroge af landet, hvor forholdene var værst.

Stormfloden blev af meteorologer kaldt en 100-års-hændelse. Det er et fænomen, hvor vejret bliver så vildt, at det statistisk set er en hændelse, der kun forekommer én gang hvert århundrede. Man skal tilbage til nytårsaften 1904 for at finde en hændelse af samme karakter. I perioden herimellem har der været flere tilfælde af voldsomt vejr, og når vejret bliver voldsomt, bliver TV-stationerne våde – i hvert fald kamerafolk og reportere.

Men hvorfor skal reportere stå, hvor vandet er dybest, når der er oversvømmelser, eller der hvor det blæser mest, når der er storm?

Stefan Jørgensen er journalist ved DR Syd, hvor han er radiovært på DR P4. Derudover er han også livereporter for TV-Avisen. Det er i sit virke som livereporter, at han bliver sendt ud, når vejret bliver ekstremt.

"Jeg skulle levere TV-indhold til DR Nyheder under 100-års-hændelsen, så jeg blev sendt ud for at reportere fra nogle af de berørte områder iført et par vaders, hvor jeg stod i vand, der gik mig til midt på lårene," siger Stefan Jørgensen.

Det skal være med et journalistisk formål

Det er ikke kun på DR, at reportere må trække i waders og stå i vandet, når uvejret rammer Danmark.

Når der forekommer voldsomme vejrfænomener, vil TV 2 gerne være midt i det hele for at vise danskerne, hvordan det står til. Og når man ser reportere på TV 2, som står ude i vandet, når der er oversvømmelser, eller der hvor det blæser kraftigt, når der er storm, og klynger sig til mikrofonen, så er der ikke tale om et humoristisk indslag.

"Det er ikke for underholdningens skyld, at vi står midt i det hele. Det er for at komme tæt på nyheden og tæt på de mennesker, der er i det. Og for at vise hvor meget, der er oversvømmet, hvor meget det har regnet, hvor meget det har sneet, eller hvor meget det blæser," siger Lasse Rønlev, redaktionschef på TV 2 Nyhederne.

Han understreger, at TV 2 ikke sammenligner sig med DR og andre TV-medier for at prøve at overgå dem med hensyn til, hvor vildt det kan blive. Til gengæld vil TV 2 gerne sikre sig at være til stede flere steder. Det drejer sig altså om at kunne vise billeder fra så mange steder af landet, som overhovedet muligt.

"Vores ambition i forhold til DR er, at vi vil være sikre på, vi er flere steder, så vi kan give det bedste overblik fra hele landet. Hellere stå et sted én gang for meget end én gang for lidt," siger Lasse Rønlev.

Det tyder altså på, at TV 2 og DR gerne vil være til stede så mange steder som muligt uden at gå på kompromis med den journalistiske substans. Reporterne skal være til stede der, hvor der sker noget, og så skal de gerne være midt i vandet eller i blæsten for at visualisere, hvor slemt det står til.

Under vilde vejrfænomener holder TV 2 sig opdateret med andre medier, hvis de er til stede på lokationer, hvor der er mere opsigtsvækkende ting.

"Hvis Ekstra Bladet beretter om væltede stilladser i København, vil vi helt sikkert bevæge os i samme retning," siger Lasse Rønlev.

Det handler om at oplyse borgerne

Under stormfloden i oktober måned i år satte Stefan Jørgensen sig i bilen med et kamerahold og kørte ud i det sydlige Danmark for at finde områder at sende fra. Iført et par vaders stod han midt i vandet i oversvømmede områder for at visualisere, hvor voldsomt vejret var.

"Vi kører ikke ud til steder, hvor strømmen er gået, og alle beboerne allerede er blevet evakueret. Det giver ikke nogen mening," siger Stefan Jørgensen.

Oplysningen er i fokus, og der er klare overvejelser om, hvorfor man er til stede, der hvor vejret er værst. Medierne beretter om, hvor beredskabet arbejder, hvorfor de arbejder lige netop der, og hvad borgerne i det område skal være opmærksomme på.

"Da luftalarmen gik i gang i Aabenraa, var vores opgave at formidle til borgerne, at nu skulle de altså komme væk fra området. Det er noget, vi prioriterer at være ude ved, og det er en samtale, jeg løbende har med en redaktør og en chef fra DR's Newsroom," siger Stefan Jørgensen.

Man får altså et bedre billede af, hvad der foregår, når man står midt i nyheden.
Ifølge Lasse Rønlev er det heller ikke tilstrækkeligt kun at bringe nyheder om vejr skriftligt.

"Man kan jo ikke filme vind. Det er usynligt. Så på den måde illustrerer vi over for seerne, hvor vildt vejret er. Det synes jeg, tjener et meget ædelt formål," siger han.

Er det farligt?

Som man kan regne ud, er det ikke helt ufarligt at stå midt i en storm. Noget som medierne også tænker over i deres vejrdækning.

"Som udgangspunkt kører vi ud til området og ser, hvad vi kan lave på en forsvarlig måde, hvor vi kan dokumentere hændelsen og de skader, der er," siger Stefan Jørgensen.

Også hos TV 2 gør de sig overvejelser om journalisternes sikkerhed. Lasse Rønlev fortæller sine ansatte, at de ikke skal gøre noget, hvor de er til fare for sig selv eller andre. TV 2 gør også meget ud af ikke at være i vejen for redningsmyndigheder. Derfor er det primært udstyret, som er udsat for fare.

"Det går værst ud over vores TV-udstyr. Det har det ikke særligt godt med vand. Og hvis ikke vi passer rigtig godt på, så bliver det hurtigt en dyr fornøjelse for os," siger han.

Det er en risiko, Lasse Rønlev og hans medarbejdere er villige til at tage – Selvfølgelig uden at være dumdristige.

"Det kan virke lidt ironisk, at vi står bomstille i et område og fortæller, at nu bliver det så farligt at være her, at borgerne skal forlade området, men det er en samfundsvigtig opgave. Dels at formidle til nærområdet, men også at vise resten af Danmark, hvor slemt det står til," siger Stefan Jørgensen.

Han understreger også, at selvom man ved, der er en risiko forbundet med at være i de ramte områder, så er der en vigtig årsag til, at man er til stede. Og når han bliver bedt om at sætte nogle ord på, hvad han tænker om, at journalister skal stå midt i uvejret, svarer han:

"Som reporter er det altid fedt at være de steder, hvor der sker noget. Og man er med til at lave billeder til historiebøgerne. Det er der noget vigtigt i."

Hej fra KaJ

Som studerende på DMJX i Aarhus og medlem af
Dansk Journalistforbund - Medier & Kommunikation (DJ)
er du også automatisk medlem af KaJ.

Vi er **din lokale studenter- og fagforening**, som kæmper for at sikre, at du som KaJ-medlem står stærkest muligt på din uddannelse og får **bedre praktikvilkår** og **ordentlige arbejdsforhold** ude i mediebranchen.

Hos os kan du ansøge om **økonomisk støtte** til studieture, bachelorprojekter eller til arrangementer. Dette gælder også for skolens mange foreninger.

Derudover kan du som medlem få **pressekort** og **billige forsikringer** samt deltage i kurser og arrangementer, der styrker din faglighed.

Bliv hørt i mediebranchen med KaJ

Bliv medlem af DJ
og støt op om fællesskabet!
Det koster kun 77 kr./md.

KaJ

Camilla Boraghi kom for tæt på satire og for langt fra journalistik

Camilla Boraghi havde allerede været vidt omkring i mediebranchen, da hun i foråret takkede ja til et job på Ekstra Bladet. Nu nyder hun tilværelsen som sportsredaktør, men inden hun kom så langt, måtte hun tage en seriøs snak med sig selv om, hvilken type journalist hun ønskede at være.

TEKST: JOACHIM FARSHØJ
ILLUSTRATION: LOTTE SKJØDT NIELSEN

Vær sjov, please vær sjov, tænker jeg. ”Det første spørgsmål skal overraske mig, ellers lægger jeg på.”

Det skrev Camilla Boraghi i vores korte mail-korrespondance inden interviewet. Med et glimt i øjet, naturligvis, men pointen skinnede igennem. Så da hun toner frem på FaceTime, stiller jeg det eneste spørgsmål, der falder mig ind i øjeblikket:

”Hej Camilla. Hvad er det største dyr, du vil kunne besejre i en boksering?” spørger jeg.

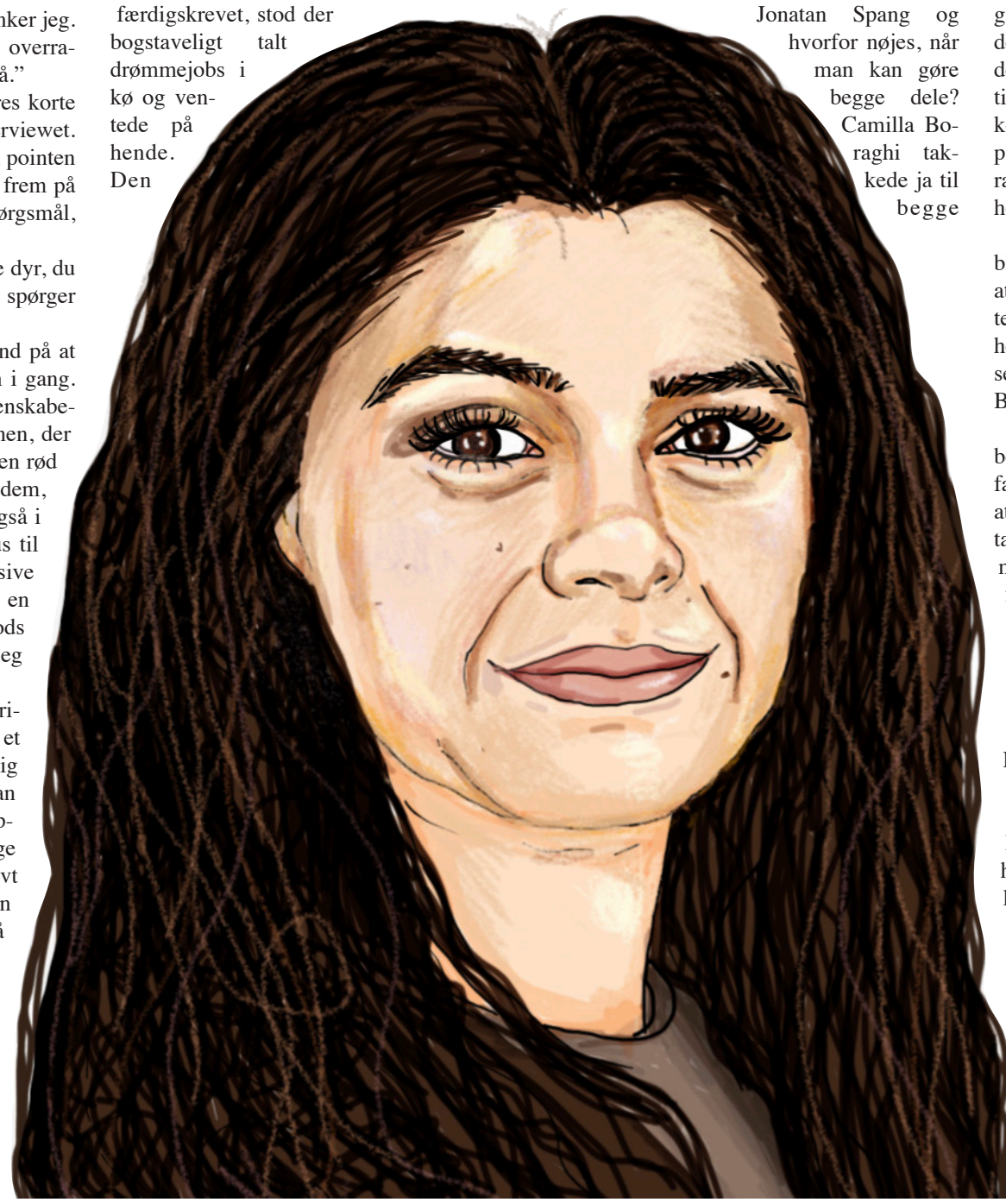
Hun bruger ikke engang et sekund på at gribe den. Med det samme går hun i gang. En længere mere eller mindre videnskabelig analyse af alle de dyr på savannen, der kunne tænkes at have set Zimba få en rød klat i panden i Løvernes Konge – og dem, der helt sikkert ikke så det, tages også i betragtning. Hun vender alt fra mus til elefanter, sparkende heste til aggressive æsler, inden hun lægger sig fast på en grand danois. Sådan en kan man trods alt manipulere, må man forstå. Og jeg forstår.

Camilla Boraghi gør det sjove seriøst og det seriøse sjovt. Gennemgår et halvt dyrerige for at finde en værdig modstander i ringen og synger Tarzan Mamma Mia om døde mink med toppolitikere. Det har ført hende mange forskellige steder i sin ellers relativt korte karriere, men lige nu har hun fundet sit kald som sportsredaktør på Ekstra Bladet. Ét af sine kald i hvert fald. Det skete efter et smut forbi den famøse skillevej, der måske ikke er så definitiv, som den plejer at være på film. Til gengæld gav det anledning til en del selvrefleksion.

Gråd og systemfejl sendte hende på kommunikation

Camilla Boraghi ville egentlig være journalist. Det lød ikke helt dumt, indtil den dag hun skulle til optagelsesprøve. Så var det pludselig meget dumt. Den morgen græd hun. Meget. Og hun tog slet ikke afsted, for hun var fuldstændig overvældet og turde pludselig ikke. Drømmen om DMJX var knust. I stedet endte hun på Humanistisk informatik, men det var ifølge hendes egne ord lidt ”wacko.” Så da hun, på trods af allerede at være blevet optaget på et studie, alligevel fik tilbudt chancen for at læse kommunikation på DMJX i Emdrup, greb hun den.

Det førte til et praktikophold på Radio24Syv og efterfølgende en plads på DR's talenthold, inden hun overhovedet havde skrevet nogen form for bachelor. Den dag, bacheloren så faktisk blev færdigskrevet, stod der bogstaveligt talt drømmejobs i kø og ventede på hende. Den unge københavner fik både tilbudt en plads på mediet Den Uafhængige samt satireprogrammet Tæt på sandheden med Jonatan Spang og hvorfor nøjes, når man kan gøre begge dele? Camilla Boraghi takkede ja til begge tilbud, og det gav både muligheder og udfordringer.

> ”Det er overraskende sjovt at stå med lorten. For hvad skal man gøre af den? Det er vildt spændende at skulle løse problemerne og tage beslutningerne.
>
> - Camilla Boraghi

”Jeg havde pludselig to drømmejobs på én gang. Det var heldigvis fint med begge steder, og det gav en voldsomt god synergi, for det var et virkelig godt match med den kritiske journalistik på Den Uafhængige og så kombinationen med at være kritisk og sjov på Tæt på sandheden,” fortæller Camilla Boraghi, der dog ikke kunne blive ved med at holde hovedet oven vande begge steder.

For mange arbejdstimer og for lidt søvn blev i sidste ende for meget, og hun valgte at holde fast i jobbet som den sjove reporter på Tæt på sandheden. Det valg var ikke helt tilfældigt, for kombinationen af sjov og seriøsitet har altid været vigtig for Camilla Boraghi.

”Jeg har altid set op til satirikere. Det er befriende at have et værktøj til at bryde den fastlåste interviewform. Jeg kunne begynde at græde, jeg kunne kramme folk, jeg kunne tage en sjov hat på – ej okay, det sidste skal man aldrig gøre. Men det gav mig mulighed for at tale menneske til menneske i stedet for interviewer til interviewperson, uden at jeg mistede det kritiske element,” fortæller hun.

Sjov eller seriøs?

Hvis Camila Boraghi tager på karaokebar med sine venner, kommer hun ikke uden en plan. Hun skal gøre op med sig selv, om hun vil underholde eller imponere. Hvis hun vil underholde, skal der Eminem på anlægget. Gerne Lose Yourself eller den med 'Now this looks like a job for me.' Skal hun derimod imponere, hiver hun et centralt minde fra gymnasietiden frem. Tainted Love af Soft Cell. Den sang hun til et talentshow, fordi hendes mor altid havde fortalt, at hun sang smukt. Det gjorde hun vist nok ikke.

Sangen handler som bekendt om et forlist parforhold, der vel mest af alt kan beskrives som giftigt. Sådan var arbejdsforholdet mellem Jonatan Spang og Camilla Boraghi på Tæt på sandheden absolut ikke, men i foråret 2023 skulle der alligevel ske noget nyt på arbejdsfronten. Flere forskellige tilbud ramte hendes indbakke, og hun stod nu over for skillevejen. Rene underholdningsshow henvendte sig, men det gjorde traditionelle journalistiske muligheder også.

En af dem var Ekstra Bladet, der mente, hun kunne styrke deres voksende fokus på cykelsport. Cykelsport, der gennem mange år har holdt nøglen til hendes hjerte. Sådan har det været, siden hun for første gang brugte Tour de France som undskyldning til at søge tilflugt fra sommerens udstillingsvindue for i stedet at se teenage-crushet Andy

> Jeg har altid set op til satirikere. Det er befriende at have et værktøj til at bryde den fastlåste interviewform. Jeg kunne begynde at græde, jeg kunne kramme folk, jeg kunne tage en sjov hat på – ej okay, det sidste skal man aldrig gøre.
>
> - Camilla Boraghi

Schleck duellere med Alberto Contador tværs gennem Frankrig.

Så banen var kridtet op. Skulle hun gå all in på rollen som hende den sjove, eller var det i stedet på tide at styrke det journalistiske ben, endda med hendes store passion som hovedfokus? Svaret blev det sidste. Den første juni gik transferen til Ekstra Bladet igennem.

”Jeg var begyndt at føle mig lidt begrænset af sjovhedsdelen på Tæt på sandheden, mens det journalistiske tændte mig rigtig meget. Så det ville jeg gerne dykke mere ned i. Derfor var Ekstra Bladet et godt match med høj kvalitet, men også craziness og vildskab,” fortæller Camilla Boraghi, inden hun også fremhæver, at hun havde brug for at komme væk fra TV-skærmen. Hun ville gerne være mindre på.

”Jeg var træt af at være på TV. Man kan ikke undgå at blive et kendt ansigt, og det står ikke så godt til mig.”

”Er I vanvittige?”

Det lykkedes hende dog ikke at skjule sig for rampelyset ret meget mere end et par måneder. Hun dækkede Tour de France intenst henover sommeren, og det fik ifølge hendes egen vurdering Ekstra Bladet til at se et upoleret potentiale i hende. Allerede i september, blot få måneder efter ansættelsen på Ekstra Bladet, fik hun i bedste Godfather-stil et tilbud, hun ikke kunne afslå. Et tilbud om jobbet som sportsredaktør på Ekstra Bladet.

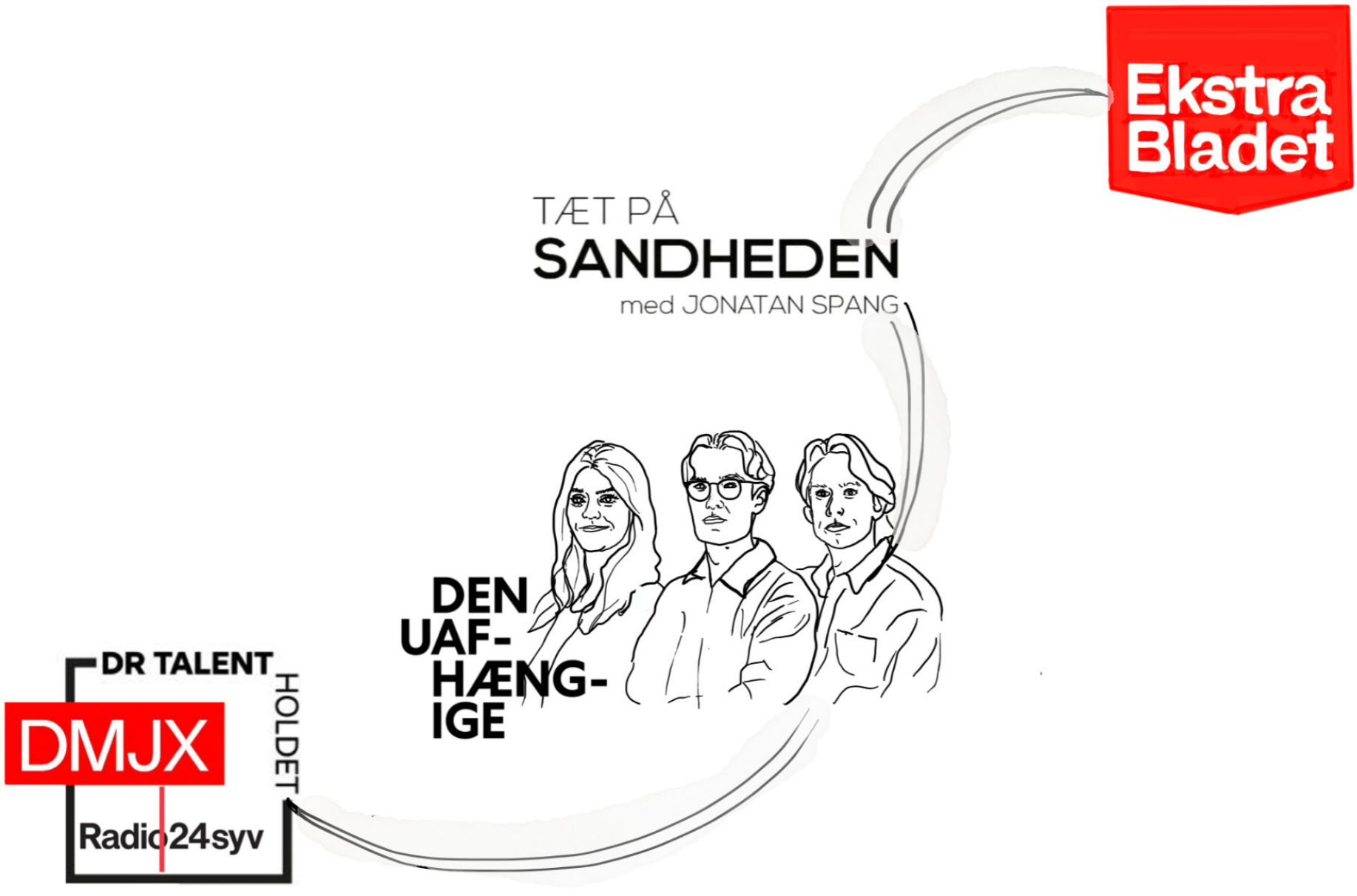
”Min første reaktion var: ”Er I vanvittige?” Men så begyndte jeg at se det for mig. Det lød spændende, og pludselig ville jeg fucking gerne.”

Camilla Boraghi blev redaktør på en af mediedanmarks største sportsredaktioner næsten ud af det blå. Et rent eventyr. Hun synes stadig, det næsten er for godt til at være sandt. Ja, sågar næsten bedre end hørfrøboller fra Politikens boghal, som hun ellers beskriver som “heroin i bolleform.” Men kun næsten. Hun stortrives i sin nye rolle. Også selvom hun nu ikke længere kun har ansvar for sine egne artikler og derfor nogle gange selv må tage skraldet, hvis noget går skævt.

”Det er overraskende sjovt at stå med lorten. For hvad skal man gøre af den? Det er vildt spændende at skulle løse problemerne og tage beslutningerne. Det føles ikke så tungt,” siger hun.

Faktisk føles det så godt, at Camilla Boraghi lige nu slet ikke mærker noget savn til jobbet som ”almindelig” journalist. Måske fordi hun stadig er med i en masse journalistiske arbejdsprocesser. Måske fordi hun i allerhøjeste grad får mulighed for at styrke det journalistiske ben, hun så gerne ville træne, og samtidig er kommet lidt væk fra underholdningsgenren. Eller måske fordi hun trives med forandring. Og det kan sagtens ske igen – forandring, altså.

”Jeg håber da helt klart, at jeg kan blive ved med at drible frem og tilbage mellem forskellige roller. Det synes jeg, vi ser mange eksempler på i branchen. Man bliver sat mindre i bås i dag. Men lige nu skal jeg være her på Ekstra Bladet i mange år. Heldigvis har jeg et langt arbejdsliv foran mig,” afslutter Camilla Boraghi.

VM i PR

Og så skyder han. Nej, han venter. Jaaaa, Michael Laudrup. Det er genialt, det der! Cirka sådan lyder det ikke til VM i PR. Til gengæld er det et intenst parløb på 48 timer, der indeholder drev med bold og blæksprutter, tusinder af post-its, 'pagne og meget lidt søvn.

TEKST: MAGNUS LØBNER ROSENBERG
ILLUSTRATION: MIRJAM MWAKA KAPEMBWA ROED

En kaskade af post-it-sedler dækker alle vægge som et farvehav af mosaikker. På hver seddel er en idé, der stirrer ind i rummet. Her sidder de to danske repræsentanter om et bord. En sofa står som en feltseng langs den ene væg. Den første nat er gået, og de skal vælge en idé hurtigt. De står skrevet på dørene med tusch, hvor kolleger kommer igennem med rationer.

I luften hænger en masse bolde - sådan rent metaforisk - og nu skal de løbe med en af dem.

"Vi fandt meget hurtigt ud af, at det er godt at have et war room," siger Rose Klausen, der repræsenterede Danmark ved det netop overståede VM i PR.

Vi følger hende gennem 48 intense timer til PR-verdensmesterskabet 2023. Sammen med Miriam Hindsgaul kæmper de for at vinde guldet hjem til Danmark.

Hvad er VM i PR?

Før slaget i war room skal stå, kræver VM i PR en lille præsentation. I Den Danske Ordbog defineres PR eller pr, som *indsats som en virksomhed, en institution el.lign. gør for at informere om sig selv og påvirke sit omdømme i offentligheden*. Og på trods af, at det er præcis, hvad der dystes i, har de færreste nok hørt om ICCO's Next Generation PR World Cup.

The International Communications Consultancy Organisation (ICCO) er en forening for verdens PR-bureauer over hele kloden. Deres mål er at fremme PR-evner med globalt samarbejde.

Her kommer verdensmesterskabet ind i billedet. En konkurrence, hvor verdens lande udvælger to pr-talenter under 35. Efter de regionale konkurrencer var finalisterne Sydafrika, Singapore, Ungarn, Indien, Polen, Forenede Arabiske Emirater, Storbritannien og Danmark. En NGO stiller en case, og herefter venter der finalisterne 48 timers strategiudvikling, der kulminerer i en pitch, som bedømmes på kreativitet, effektivitet og kvalitet.

På højkant: Muligheden for at snakke realisering af sin ide med NGO'en, æren og selvfølgelig et 'Winners Trophy'.

Den danske delegation

Dagen inden konkurrencen mødes Rose Klausen fra Lead Agency med Miriam Hindsgaul fra Hindsgaul Kommunikation. De er blevet udvalgt til at repræsentere Danmark af en jury bestående af tungvægtere i den danske kommunikationsverden.

"Vi har 48 timer til at løse casen, som både skal rumme kampagnestrategi, kreativt koncept og eksekvering. Så det er virkelig ikke lang tid. Oveni tidspresset kender vi ikke hinanden, og vi har aldrig prøvet at arbejde sammen," siger Rose Klausen. Så nu skal der lyn-bondes:

De bor begge to på Amager, de har begge to en bachelor i kommunikation fra DMJX, og de ejer begge to en ødegård i Sverige. En imponerende omgang find tre ting, I har til fælles, men Rose Klausen ser også endnu en lighed. De er blæksprutter – faglige generalister, der kan meget på flere forskellige om-

> Forestil dig, at du er hoppet ud i vandet. Du ved, at du skal over på den anden side, og det virker utrolig langt væk, men du ved også, at du bare må blive ved med at svømme et armtag ad gangen. Det nytter ikke noget at give op
>
> - Rose Klausen, deltager ved VM i PR

råder uden at være specialist i ét.

”De mange arme på en blæksprutte kan også være en styrke. Så længe de arbejder koordineret sammen og ikke går i hver sin retning,” siger Rose Klausen.

Med to blæksprutter og 16 arme, der skal danne fælles front, bliver dagen også brugt på at give hinanden indblik i arbejdsmetoder, værktøjer og tidligere eksempler på, hvordan man tænker kreativt.

Med fare for at jinxe udfaldet forholder Rose Klausen sig til de bedste og værste potentielle cases. Det er sandsynligt med en stor NGO, at opgaven bliver meget bred, og det kan give udfordringer.

”Skal man ramme alle med sin kommunikation, så rammer man ingen. Det får man fortalt mange gange under uddannelsen,” siger hun.

Det globale perspektiv er dog også spændende, når man til dagligt arbejder med strategier, der skal forankres lokalt. Derfor er drømmescenariet klima eller ulighed, fordi hun synes, det er det vigtigste lige nu.

To blæksprutter går ind i et war room

Det er den 30. november, og Rose Klausen og Miriam Hindsgaul sidder klar ved computeren for at høre casen, der skal være omdrejningspunktet for nogle hæsblæsende dage.

Frem på skærmen toner Boaz Paldi, Chief Creative Officer hos UNDP.

Gennem dobbeltdørene sjosker en dinosaur. FN’s generalforsamlingssal bliver hurtigt et kaos af forpjuskede diplomater, der føler trang til at komme længere væk fra midtergangen. Det glubske og snaksalige rovdyr indtager talerstolen.

”Listen up people, I know a thing or two about extinction,” lyder det med skuespilleren Jack Blacks stemme efter en smule feedback fra den forsvarsløse mikrofon.

”At least we had an asteroid, what’s your excuse?” lyder brandtalen til det fokuserede publikum.

Har du ikke set UNDP’s video, skulle du gøre dig selv en tjeneste og søge ‘dont choose extinction’ frem. Den kan også findes på dansk med Nikolaj Coster-Waldau som dinosaur. Kampagnen står Boaz Paldi bag, og den bliver inspirationen for de danske vm-deltageres tilgang til casen, der i grove og korte træk lyder: Hvordan aktiverer man den stille majoritet på 80 procent, der ikke har nok klimahandling?

I år var det UNDP, der skulle levere et pitch. Det er FN’s udviklingsprogram og med deres tilstedeværelse i 170 lande og territorier er det FN’s største udviklingsorganisation. Det spejlede sig i den case, de fik briefet.

”Det var en meget, meget, meget bred brief med en meget bred målgruppe og en meget bred dagsorden, men som handlede om klimakrisen og den manglende klimahandling fra verdensbefolkningen,” siger Rose Klausen, efter konkurrencen er slut. Casen var altså både skræk- og drømmescenariet i ét.

Kreativitet på tid

”Vi kunne godt lide ordet ’absurd’. Der er noget absurd i klimakrisen. Der er noget absurd i alt det, der sker. Der er noget absurd i, hvor svært vi har ved at handle på det,” siger hun.

Her begyndte 48 timer med meget lidt søvn, tusinder af post-it-lapper og tusch på dørene. Ud på de sene aftentimer faldt blodsukkeret og ordene flød sammen.

”Så var det jo bare med at fylde på med snacks, så man kunne lidt igen. Og så få flere post-it-lapper op,” siger Rose Klausen.

Til sidst måtte de bare vælge en idé og tage springet. Der er ikke tid til at træde vande og overveje, om man svømmer den rigtige vej.

”Forestil dig, at du er hoppet ud i vandet. Du ved, at du skal over på den anden side, og det virker utrolig langt væk, men du ved også, at du bare må blive ved med at svømme et armtag ad gangen. Det nytter ikke noget at give op,” siger Rose Klausen.

Deres kreative koncept fokuserede på de 40 lande med det højeste klimaaftryk per indbygger. Helt konkret en video, hvor de sendte Earth i ”Løvens hule” for at pitche sig selv som ”verdens bedste business case” foran et panel af verdensborgere. Dog var det ikke økonomi, men handling, der skulle investeres. Så kan alle være med.

De så noget absurd og provokerende ved at sammenligne Jorden med en business case, men det giver mulighed for at snakke til de borgere med det højeste CO2-aftryk med deres eget sprog og jargon.

Dommen

Det blev ikke til en dansk sejr ved årets VM i PR. Den gik til de britiske repræsentanter. Det er konkurrence i forskellige ideer, hvor casen kan løses på så mange måder, og her valgte dommerne noget helt andet.

”Vi kiggede på hinanden. ’Ved du hvad? Det der, det gik i nogle helt andre retninger.’ Vi er sgu stolte af det, vi har lavet,” siger Rose Klausen.

Hun mener, at VM i PR giver en mulighed for at sætte lys på den kreativitet, der også er i faget. Det behøver ikke være tørt og kedeligt.

”Man kan rykke ting med ord, og man kan rykke ting med rigtig godt PR- og kampagnearbejde. Det er netop spændet mellem det praktiske og det kreative, der gør PR til et virkelig interessant felt at arbejde i,” siger hun.

”Det har da været kæmpestort! At få lov til at repræsentere et land. Altså, jeg synes, det lyder lidt skørt. Men det er jo dét, vi gjorde,” siger Rose Klausen.

TEMA:
Ansvar

Kommentar af TEMA-redaktører

TEKST: ANNA ELLESGAARD, EMILY FISCHER & KATHRINE MØLLER NIELSEN

Som journalister bærer vi på et stort og vigtigt ansvar, når vi skal formidle virkeligheden videre.

TEMA-sektionen har i denne udgave af Illustreret Bunker set nærmere på det ansvar og hvilke forskellige størrelser, det kommer i. Det har resulteret i en række forskellige artikler.

Ansvarshavende chefredaktør på Ekstra Bladet, Knud Brix, har oplevet forskellige former for ansvar gennem sin journalistiske karriere. Anders Mørck og Lucia Enola Lopez mødte ham til en snak om, hvordan han forsøger at leve op til sin rolle som ansvarshavende chefredaktør.

I øjeblikket fylder krigen mellem Hamas og Israel i mediebilledet, men hvordan sikrer medierne, at de ikke viderbringer usande nyheder fra krigen? Formår de at inkludere alle perspektiver og belyse begge sider af sagen på lige fod? Det har Eva Beyer Paulsen undersøgt. Læs om, hvad hun fandt frem til, og hvordan DR og TV 2 forholder sig til spørgsmålene.

Det sociale medie X, tidligere kendt som Twitter, har den største mængde af misinformation i forhold til andre sociale medier. Men hvordan sikrer medierne, at de ikke spreder forkerte oplysninger, når de henviser til opslag fra X? Det har Sarah Cardel spurgt Jyllands-Posten og Ekstra Bladet om.

På DMJX skal alle studerende på et tidspunkt i praktik, men hvor meget ansvar har man egentlig som praktikant? Kom med Iben Mejlhede på en tur til Aalborg, hvor hun følger Asbjørn Mogstad, der er journalistpraktikant på Det Nordjyske Mediehus.

AI er ikke længere et fremmede ord – men hvilke muligheder er der for at bruge AI som et værktøj på journalistuddannelsen? Og hvilket ansvar har DMJX for at følge med udviklingen inden for kunstig intelligens? Det har Hilde Agergaard Svendsen taget en snak med Henrik Berggren og Peder Hammerskov om.

God læselyst!

Knud Brix genstartede sin karri
"Ansvaret opstår, når der er noge

Knud Brix er ansvarshavende chefredaktør på Ekstra Bladet. I løb
på nye udfordringer, og selvom der opstår fejl, skal man kunne ko

Fortsat fra forsiden

TEKST: LUCIA ENOLA LOPEZ & ANDERS MØRCK
FOTO: SARAH ARGE

Hvis man tunede ind på det danske podcast-landskab i 2020, var det ikke til at undgå Knud Brix' stemme i podcasten 'Genstart'. Sammen med et hold kolleger var han med til at starte en podcast op, der skulle vise sig at blive en af de mest hørte i Danmark. Som frontstemme på podcasten følte Knud Brix et ansvar, som trækker tråde til det, han har som chefredaktør i dag.

"Det er værten, der er på, når det går godt – det er værten, der er på, når det går skidt. Sådan er det også at være chefredaktør. Når det går godt for mediet, så er det dig, de tænker på. Og når det går skidt, så er det helt sikkert dig, de tænker på," siger han.

Nervøsiteten og angsten for ikke at præstere tilstrækkeligt har præget Knud Brix' karriere. Hele vejen igennem har han ubevidst følt, at han skulle bevise, at han var god nok. Dog har frygten for at falde igennem, men også motivationen for at lykkes, været en drivkraft for ham.

Når ingen andre tør

Skiftet fra at være journalist til nu at være ansvarshavende chefredaktør var markant for Knud Brix. Han havde været vant til, at andre tog kuglerne for ham, når han trådte forkert eller begav sig ud på dybt vand – nu er det ham selv, der skal tage kuglerne for andre. For med ansvarets blåstempling på brystet står Knud Brix også med de juridiske forpligtelser. Som ansvarshavende chefredaktør har man ikke blot ansvaret over for sine medarbejdere, men man er også den, som pilen vil pege tilbage på, hvis mediet træder ved siden af.

"Alles blik er rettet mod dig. Det har jeg jo været vant til som vært, men det er noget andet, når du er den, der er ansigtet på butikken – og den, der ultimativt kan ryge i fængsel, hvis vi skriver noget ulovligt," fortæller Knud Brix, imens han holder om sin kaffekop.

På koppens side kan man svagt ane teksten 'når ingen andre tør' - Ekstra Bladets motto.
Han arbejder ud fra en lommefilosofi om, at man er nødt til at prøve ting af og fejle. Jobbet som ansvarshavende chefredaktør var for spændende til, at han kunne sige nej:

"Det kræver også, at du er klar på, at folk hader en. Man skal ikke være født pleaser, hvis man har det her job. Det har jeg også skullet arbejde med," siger han.

Han oplevede selv, at nogen kiggede anderledes på ham, da han blev chef. Knud Brix fortæller, at mange pludselig fik en holdning til ham, og det kræver, at man lader sig styre efter sit eget journalistiske kompas for at finde rundt.

Ikke for mors skyld

Knud Brix er en mand, som ikke har taget den gængse vej gennem sin karriere. For ham har der været mange forskellige steps på vejen, der alle har gjort ham til den, han er i dag – som journalist såvel som menneske.
Men selv om han er prøvet i mange forskellige miljøer, så gik der lang tid, før han blev den journalist, som ikke gør, hvad de andre sagde.

"Jeg tror først, at det var, da jeg kom på Radio24syv, at jeg begyndte at lave historier, som jeg syntes, var spændende, og som jeg lavede for min egen skyld, og ikke efter hvad min mor syntes, var rigtigt," siger han.

Den frie ånd på Radio24syv, som Knud Brix tog med sig, lever videre i hans virke på Ekstra Bladet. Det er derfor også en stor del af hans arbejde som chefredaktør på mediet.

Her er det vigtigt at værne om de valg, som tidligere chefredaktører har taget. Men samtidig ligger der en forpligtelse i at være anderledes og nytænkende – også selv om tankegangen ikke altid er den, som alle synes, er den rigtige.

Knud Brix har for nylig været i Ukraine for at følge krigen tæt på egen hånd. For ham er det en del af det ansvar, der indgår i jobbet. Man skal holde fingeren på pulsen og ikke læne sig for langt tilbage i sædet på chefkontoret – et kontor, som efter Knud Brix' ansættelse blev flyttet tættere på den travle redaktion, så han kan være mere involveret i sine ansattes arbejde og historier.

"Jeg har trådt i stort set alle hundelorte, man kan"

Knud Brix er ikke for sart til at sige, at han har trådt forkert på mange tidspunkter. For det at lave fejl er ikke bare en del af det at være journalist – men også det at være menneske.

"Jeg har begået stort set alle fejl, man kan begå. Jeg har udtalt mig for skråsikkert, og jeg er blevet for hidsig. Jeg har sådan set trådt i stort set alle hundelorte, man kan – det skal man lære af," siger han.

Virkeligheden er dog en anden i dag, end den tidligere har været for Knud Brix. Selv om fejlene stadig kan hænde, er fejlmarginen mindre, da ansvaret for redaktionen og læserne er stort og vigtigt. For uden en god relation kan man ikke være chefredaktør, mener han.

"Ansvaret opstår, når der er nogen, der viser dig tillid. Så skal du være ansvaret værdigt."

Et filter i samfundets akvarium

Knud Brix afbryder interviewet for at vise noget ovre fra hjørnet af kontoret. En orange bog bliver taget op fra et lille bord. Bogen handler om dengang, chefredaktøren fulgte en afrikansk massemorder. Bogen er et af mange eksempler på, at han kaster sig ud i anderledes og spontane projekter. For det er vigtigt for Knud Brix at gøre det, der føles rigtigt i momentet – og ikke tænke for meget over det.

Han har derudover lavet kritisk poesi om det politiske liv på Christiansborg og senest skrevet flere kontroversielle ledere på Ekstra Bladet, som både har fået ris og ros.

"Jeg har netop skrevet en leder om øgede rettigheder til livstidsfangen, Peter Madsen, der ikke må kommunikere med andre i de første 10 år af hans straf. Der er jeg sikker på, at jeg lægger mig ud med mange af vores læsere," siger Knud Brix.

Men selv om meningerne kan være delte, når Knud Brix spidser blyanten og skriver, så er det vigtigt for ham at få spredt sine budskaber – det er en del af ansvaret, som følger med det job, han har som chefredaktør. Ellers ville visse historier aldrig se dagens lys – og det er et ansvar, som han mener, er vigtigt for demokratiet.

"Ekstra Bladet skal være et filter, som er med til at rense vandet, når politikere skider i samfundets akvarium," siger han.

ere og blev ansvarshavende chefredaktør: en, der viser dig tillid"

et af sin karriere har han oplevet forskellige grader af ansvar. Han har altid været klar mme videre.

"Det er værten, der er på, når det går godt – det er værten, der er på, når det går skidt. Sådan er det også at være chefredaktør. Når det går godt for mediet, så er det dig, de tænker på. Og når det går skidt, så er det helt sikkert dig, de tænker på.

- Knud Brix, ansvarshavende chefredaktør, Ekstra Bladet

Da et missil ramte et hospital i Gaza, blev de danske udlandsredaktioner sat på prøve

De første to måneder af krigen mellem Israel og Hamas har budt på forkerte overskrifter, falske billeder og voldsomme beskyldninger. Hvordan navigerer medierne i krig, når sandheden står på spil?

TEKST: EVA BEYER PAULSEN
ILLUSTRATION: MIRJAM MWAKA KAPEMBWA ROED

Man siger, at det første offer i krig er sandheden.

De to gange, jeg selv har rejst i Israel og Palæstina, er det samme realitet, der har ramt mig; hvad, der er forkert på den ene side, er rigtigt på den anden. Kvinden, jeg arbejdede for i en palæstinensisk flygtningelejr i Betlehem, kunne fortælle om de rædsler, hende og hendes familiemedlemmer blev udsat for, når de israelske soldater brød ind i lejren.

Imens kunne mine nye israelske venner i Tel Aviv fortælle om en anden virkelighed. Her omtales værnepligten som unges formative år; som et slags højskoleophold med fordybelse, læring og nye venner.

”Vi havde ikke mødt hinanden, hvis det ikke var for militæret,” kunne de fortælle mig, mens de omfavnede hinanden en sommeraften på en homobar.

De høje mure, der deler landene og omkranser de nærliggende bosættelser, bliver et symbol på den historie, som israelerne og palæstinenserne i området skaber sammen, men oplever hver for sig. Når historierne lander hos os i Danmark, har mange journalister bearbejdet begivenhederne for at opløse muren til fordel for oplysning. Men hvordan dækker man noget, hvor misinformation let kan afspore ens journalistiske arbejde? Det har jeg spurgt udlandscheferne på henholdsvis DR og TV 2 om.

De første par timer

”Det hele begynder at bimle og bamle på alle verdens medier,” siger Niels Kvale fra DR Nyheder, da jeg spørger ham ind til hospitalsangrebet.

Da Al Ahli-hospitalet i Gaza den 17. oktober bliver ramt af missiler, står det klart, at krigens parter har forskellige opfattelser af hændelsen.

Niels Kvale mener, at DR Nyheders første artikler på nyheden om missilangrebet var solide:

”De er fyldt med forbehold,” siger han.

Og forbeholdene viser sig at være centrale. For hurtigt bliver skyldsspørgsmålet også besvaret. Blandt andet meddelte den norske public-service-station NRK i overskrifter, at Israel havde ansvaret for angrebet.

Senere måtte de trække overskrifterne tilbage, da blandt andre USA, Canada, Frankrig, Storbritannien og Israel alle vurderede missilen til at være et vildfarent missil fra den palæstinensiske organisation Islamisk Jihad – som ligger i Gaza.

Dette mener Niels Kvale, at de på DR håndterede fint. Deres første nyheder konkluderede nemlig ikke, hvem der var afsender af missilet.

”Der er en god brug af verber i nyhedsdækningen, der understreger uvisheden i historien,” siger han.

På dette tidspunkt havde de vildfarne konklusioner allerede betydet, at et vigtigt topmøde om krigen mellem præsident Biden og den jordanske konge Abdullah den 2., den egyptiske præsident Abdel Fattah El-Sissi og det palæstinensiske selvstyres præsident Mahmoud Abbas blev aflyst i protest mod angrebet, de mente tilhørte Israel.

Det begynder også at gå galt på DR, fortæller Niels Kvale:

“Der sker det, der ofte sker i breaking-news-situationer; at nogle af de forbehold, vi havde indledningsvist, langsomt glider ud. De forbehold burde vi retrospektivt have været bedre til at fastholde,” siger han.

Også udlandschef på TV 2, Jakob Vissing, fortæller, at den store problematik i starten af dækningen af hospitalsangrebet var, at situationen udviklede sig så hurtigt:

“Men sådan er det med nyheder i realtid. De oplysninger, man får i første omgang, viser ofte ikke den fulde sandhed,” siger han.

Begge udlandschefer er enige om, at transparens er nøglen i dækning af krige, hvor intet er gennemskueligt. Det handler om at gøre det klart for læserne, hvad man som medie ved og ikke ved. Og hvilke kilder, man får informationerne fra.

Overskrifter med forbehold

Men når jeg tænker på transparens, kan jeg ikke lade være med at være i tvivl, om alt kan udgives, så længe kilderne angives. Jeg har nemlig gravet en DR-artikel frem fra aftenen den 17. oktober, hvor overskriften lyder: ”Palæstinensisk sundhedsministerium: Flere hundrede meldes dræbt efter israelsk angreb på hospital i Gaza.”

Hvis udsagnet fra det palæstinensiske sundhedsministerium om hospitalsangrebet ikke passer, hvorfor bliver det så alligevel bragt i en overskrift? Kan transparenskriteriet så ikke bare være en slags ansvarsfraskrivelse? De spørgsmål deler jeg med Niels Kvale.

”Det er klart, at med det vi ved nu, skulle der være flere forbehold i den overskrift. Men jeg synes ikke, at overskriften er en, der skal korrigeres, for den er jo faktuelt korrekt. Men jo, vi skulle have være mere forsigtige med at stille den så bombastisk op,” siger han.

Jeg spørger ham, hvad der gør, at DR alligevel bringer sådan en overskrift.

”Der er meget, der står uklart i krig. Men det er særligt svært, når vi ikke selv kan være til stede i krigens centrum. Det er derfor vigtigt, at vi er præcise i rubrikkerne om usikkerheden i de oplysninger, vi får. Vi havde en rubrik samme aften, hvor der stod, at det var et påstået angreb. Det var et smule bedre. Allerbedst var de rubrikker, hvor vi blot nævnte, at der havde været et angreb, men ikke konstaterede, hvem der stod bag. Vi ramte ikke 100 procent rent alle steder,” siger Niels Kvale. Også TV 2’s udlandschef, Jakob Vissing, siger, at det ikke er altid, man rammer rigtigt, når man dækker krig.

> ”Men sådan er det med nyheder i realtid. De oplysninger, man får i første omgang, viser ofte ofte ikke den fulde sandhed.
>
> - Jakob Vissing, udlandschef på TV 2

Men alligevel er det ifølge ham nødvendigt at være hurtigt ude, selv hvis meget er uklart.

”Problemet ville være, hvis man ikke dækkede krigen overhovedet. Det er en balancegang. Det skal være korrekt, men det skal også gå hurtigt,” siger Jakob Vissing.

Han mener også, at folk på sociale medier i forvejen reagerer så hurtigt, at man som medie er nødt til at konkurrere med hastigheden og sikre, at oplysningerne kommer fra nyhedsmedier i stedet for private profiler.

Lige præcis hurtigheden er noget, man som journalist kan slå sig på i krigsdækning. Så hvorfor kan man ikke bare vente med at skrive ud, før man er sikker på, at informationerne er korrekte? Ifølge Niels Kvale, udlandschef på DR, handler det om én ting.

”Når prominente aktører i den her konflikt reagerer øjeblikkeligt på de meldinger, der kommer, så må vi også gøre det. Hospitalsangrebet fik realpolitiske konsekvenser for hele verden. Det skal vi selvfølgelig dække. Vi skal bare huske at gøre det med forbehold, en udstrakt arm og være transparente om, hvad vi ved og ikke ved,” siger han.

Hvordan fastholder medierne interessen?

Angrebet på Al-Ahli-hospitalet er blot et af mange eksempler på de hændelser, som medier skal forsøge at dække, på trods af at området er ufremkommeligt for udenlandske journalister.

Det kan også virke ufremkommeligt for læserne. Allerede nu ser jeg mig selv have svært ved at finde hoved og hale i nyhederne fra Gaza. Jeg orker dem ikke – og jeg er ikke alene om den følelse. På samme måde undgik 51 procent af alle, der aktivt undgik nyheder i februar 2023, Ukraine-krigen som emne, ifølge Center for Nyhedsforskning. Det er derfor centralt at finde ud af, hvordan medierne kan fastholde interessen og undgå nyhedstræthed i krigsdækning. Det mener Jakob Vissing, udlandschef på TV 2 også.

”Når en krig ruller, skal man passe på ikke at gentage sig selv for meget. Det er krigens natur, at folk slår hinanden ihjel. Det er vigtigt også at fokusere på andre vigtige historier i krig. Det prøver vi hele tiden at blive bedre til,” siger han.

Nogle af de måder TV 2 Nyhederne forsøger at fastholde mediebrugernes interesse på, er ved at arbejde med små håbefulde historier. Det har givet positive henvendelser fra læsere, der normalt vælger nyheder om krig fra, fortæller Jakob Vissing.

Niels Kvale siger, at de på DR arbejder med lange formater som for eksempel dokumentarer, når de skal formidle krigsstof til danskerne. Et eksempel på dette er TV-programmet om Ukraine-krigen, Krigens døgn, der kører på sin anden sæson og stadig har et højt seertal.

Begge nyhedschefer fortæller mig, at de ønsker at få journalister til Gaza, så snart det er muligt. De tvivler nemlig ikke på, at det betyder noget at kunne være til stede ved alle parter, hvis man ønsker troværdig journalistik.

Selv ønsker jeg, at skellet mellem fortællingerne bliver mindre. Og ikke mindst at krigen bliver ved med at få den store opmærksomhed, den har lige nu.

”Krig er vigtigt for alt, der foregår i vores samtid. Selvfølgelig skal vi blive ved med at dække det - også selvom nogen bliver trætte af dækningen i længden,” siger Niels Kvale.

Falske oplysninger oversvømmer det sociale medie X: Hvordan håndterer medierne det?

Ifølge en EU-undersøgelse fra september havde X, tidligere kendt som Twitter, den højeste mængde af falske oplysninger sammenlignet med andre sociale platforme. Det pålægger medierne et ekstraordinært ansvar for ikke at sprede falske oplysninger, der er i omløb på X, og dermed bidrage til informationskrige.

TEKST: SARAH CARDEL
ILLUSTRATION: MARIA THOR-KRISTIANSEN

Da Elon Musk sidste år opkøbte det sociale medie Twitter, var det med formålet at modvirke den censur, som mediet havde udvist ved blandt andet at lukke Donald Trumps konto efter stormen på USA's Kongres i 2021.

Selvom Twitters censurering af Trump mødte stor opbakning fra offentligheden og andre sociale medier, mente kritikere, heriblandt mangemilliardæren Elon Musk, at det var en underminering af demokratiet at regulere ytringsfriheden. Med opkøbet ønskede han at skabe et åbent forum på Twitter, hvor alle holdninger og synspunkter kunne trives.

Nu har det vist sig, at mængden af misinformation, der spredes på mediet efter Musks overtagelse, overgår alle andre sociale platforme.

Når et socialt medie som X, der benyttes af mange medier til orientering om verdenssituationen, oversvømmes af falske oplysninger, lægger det et helt ekstraordinært ansvar hos medierne om at undgå at viderebringe misinformationerne.

Det er ikke noget nyt

Ekstra Bladet er et af de danske medier, som i høj grad bruger X til at orientere sig om, hvad der rører sig. Redaktionschef og digital chef for eb.dk, Jesper Nielsen, anerkender dog den store mængde af falske nyheder, der florerer på X:

"Hver gang der sker noget stort i verden, en naturkatastrofe eller en væbnet konflikt, bliver der lagt en hel masse billeder og videoer op på X, og vi oplever hver eneste gang, at nogen forsøger at snyde medierne til at bringe noget, som enten er ti år gammelt eller stammer fra en anden begivenhed," siger han.

Det har imidlertid ikke fået Ekstra Bladet til at ændre sin måde at bruge X i deres journalistiske arbejde. Ifølge Jesper Nielsen skyldes det, at der altid har floreret falske nyheder på internettet:

"Vi er klar over, at X er blevet mere polariseret, men det er jo ikke mere anderledes, end det var tidligere. Vi skal gøre os umage med at tjekke kilder og verificere oplysninger fra X. Men det gjorde vi også for ti år siden," siger han.

Verden blev for alvor bekendt med fænomenet "fake news" under det amerikanske præsidentvalg i 2016. Det er således ikke et nyt emne - hverken blandt danskerne eller på medieredaktionerne. Selvom der har været bevidsthed om fænomenet i lang tid, fik Hamas' angreb mod Israel den 7. oktober flere medier til at advare om mængden af falske informationer og videoer på X.

En tendens, som Jyllands-Posten også er meget opmærksomme på. De er generelt varsomme med at viderebringe oplysninger fra eksterne kilder. Det fortæller ansvarshavende chefredaktør, Marchen Neel Gjertsen.

"Det gælder også med informationer fra de internationale medier som BBC eller CNN. Hvis de skriver noget, som vi er usikre på, så bruger vi faktisk lang tid på at undersøge, hvad vi kan stole på. Det forholder vi os til, hver gang vi viderebringer oplysninger," siger hun.

Heller ikke hos Jyllands-Posten har man gjort sig nye tiltag, når det gælder brugen af X. Avisen har imidlertid en række etiske retningslinjer, som blandt andet handler om en kritisk tilgang til kilder:

"Vores etiske retningslinjer handler om, at vi altid skal insistere på at sikre, at noget er korrekt, før vi bringer det," siger hun og tilføjer:

"Hellere rigtigt end hurtigt. Sådan burde det være for alle medier."

Når man bruger længere tid på at researche, medfører det naturligvis også, at man ikke altid er de første til at fortælle nyheden.

Denne prioritering er noget, som Marchen Neel Gjertsen er meget opmærksom på.

"Vi er sjældent først på breaking, og det har jo også sin pris. Vi er ikke Danmarks største nyhedssite i volume og puls, men til gengæld vil vi gerne være Danmarks mest troværdige avis," siger hun.

"Indimellem handler journalistik også om at sige, hvad man ikke ved"

En af de helt store faktorer, som vanskeliggør identifikationen af falske oplysninger, er det såkaldte checkmark. Et blåt flueben, som før i tiden illustrerede, at den pågældende brugers ægthed er verificeret. En ny opdatering har gjort det muligt at købe sig til et checkmark ved at tilmelde sig et X Premium-abonnement. Det betyder, at man ikke nødvendigvis kan være sikker på, at en bruger med et checkmark er blevet verificeret.

Til Fagbladet Journalisten påpeger BBC's faktatjekker Shayan Sardarizadeh, at det selv for faktatjekkere er blevet vanskeligt at følge med i strømmen af misinformation.

Spørger man Jesper Nielsen fra Ekstra Bladet, så handler håndteringen af misinformation om helt grundlæggende, journalistiske metoder:

"Man kan tjekke profilens historik, og om følgerne er rene robotter. Ligesom når man får en spam-mail fra GLS – så spørger man også sig selv: 'Venter jeg en pakke?' Det er helt almindelige, journalistiske dyder, der er i spil," siger han.

Han påpeger imidlertid, at der kan opstå situationer, hvor det er mere komplekst at faktatjekke informationer fra X, eksempelvis når det drejer sig om en video.

"Der er tilfælde, hvor videoer deles på nettet, og folk tror, de er ægte. Ultimativt bringer vi dem ikke, men ellers er det vores opgave at fortælle, hvad vi med sikkerhed ved og ikke ved," siger han og fortsætter:

"Indimellem handler journalistik også om at sige, hvad man ikke ved."

Ifølge Jesper Nielsen er der altså en journalistisk opgave i at påpege, når en information eller video ikke kan bekræftes, også selvom man ikke har mulighed for selv at verificere eller afkræfte den.

At berette om, hvad der påstås, hvad der vides, og hvad der ikke kan dokumenteres, er også en benyttet tilgang hos Jyllands-Posten, når tvivlsomme informationer deles og omtales. Det kan imidlertid være svært at vurdere, om man skal gå ind i en udokumenteret sag:

"I det øjeblik man begynder at skrive om det, er man også med til at sprede historien. Så den balance er hele tiden svær, og vi vurderer det fra gang til gang. Man kan ikke lave en firkantet ramme omkring det," siger Marchen Neel Gjertsen.

Da en voldsom eksplosion ramte et hospital i Gazastriben, kunne flere danske og udenlandske medier fortælle, at det var Israel, som stod bag eksplosionen, og at der var 500 døde. Denne besked kom fra de palæstinensiske sundhedsmyndigheder, som er styret af Hamas.

Det har senere vist sig ikke at kunne dokumenteres. Jyllands-Posten var et af de medier, som udkom med nyheden.

"Eksplosionen på hospitalet i Gaza er jo et rigtig godt eksempel på, at selv meget store og troværdige medier faldt i fælden. Den dag var vi langsommere om at udkomme med nyheden, fordi vores folk var så usikre på, om det var rigtigt," siger Marchen Neel Gjertsen.

Når en sådan situation opstår, ser Marchen Neel Gjertsen en pligt i at fortsætte med at søge sandheden:

"Vi har skrevet adskillige artikler om eksplosionen sidenhen. I sekundet en hændelse finder sted, er der ingen, som ved noget. Ugen efter ved man mere, og efter endnu en uge ved man igen lidt mere. Det er vores pligt at holde fast og blive ved med at søge sandheden - omend vi så skal skrive 100 artikler," siger hun.

Som journalistpraktikant bliver Asbjørn kastet ud på dybt vand - med redningsvest

Det Nordjyske Mediehus prioriterer at give sine journalistpraktikanter ansvar. Det oplever praktikanten Asbjørn Mogstad, som har fået frie tøjler til at skabe et podcast-projekt.

TEKST: IBEN MEJLHEDE
FOTO: ANDERS LINDSTRØM

Et par minutter før start er Asbjørn Løvendahl Mogstad på vej ind i radiostudiet. Termometeret viser 25 grader og er resultatet af en bygningsfejl i radiostudiet, der giver problemer med udluftningen. Hele mediehuset er nybygget, og under opbygningen af radiostudiet opstod der en konstruktionsfejl, der har medført problemer med nedkølingen af studierne. Indtil bygningsfejlen bliver rettet, fungerer ventilationen i radiostudiet derfor ikke.

Klokken slår seks, og radioprogrammet går live. Efter musiknummeret "In Your Eyes" af The Weeknd, tager Asbjørns medvært Claus Høyer ordet. Debatten handler om influenceres brug af sponsoreret indhold på sociale medier.

"På sociale medier møder man et flæng af forskellige influencere, hvor de reklamerer for sponsoreret indhold. Nogle gange kan man måske være lidt i tvivl, om det er reklame eller skjult reklame," siger Claus Høyer.

Asbjørn svarer:

"Ja, man kender godt det gode gamle begreb fake laugh. Det er, når man kan høre, at folk griner på en måde, hvor de tydeligvis ikke synes, at det er sjovt. Når influencere siger, at de elsker et produkt, fordi det har ændret deres liv, men alligevel ligner én, der er ved at falde i søvn. Så tænker man, er det virkelig din ærlige holdning? Eller er du bare ude på at tage mig ved næsen?"

Det er ikke uvant, at Asbjørns stemme er i radioen, for han er radiovært på Det Nordjyske Mediehus. Her har han været i praktik siden februar. Han laver blandt andet et radioprogram sammen med Claus Høyer.

Det er et satirisk indspark til ANR, en forkortelse af Aalborg NærRadio. Programmet er et af de steder, hvor Asbjørn oplever at have ansvaret tæt inde på kroppen.

Bag mikrofonen

Radio er ikke det eneste, som Asbjørn laver. Han har en varieret hverdag med morgenradio onsdag, torsdag og fredag, mens han sidder med et podcast-projekt mandag og tirsdag. Et podcast-projekt, han ikke kan løfte sløret for, men selv har fået ideen til.

"Her kan jeg godt mærke, at jeg har fået rigtig meget ansvar. Jeg føler en positiv paranoia over, hvor stort et projekt det faktisk er, jeg har fået lov til at lave. Det har også været en lang proces. Jeg startede med en uges pitch af ideen, hvor jeg også læste relevant litteratur om blandt andet fortælleteknik. Derefter lavede jeg en uges research, og først efter det havde jeg fingrene i at skulle formidle og lave interviews," siger han.

Podcastprojektet startede i september og varer indtil januar næste år. Her tager Asbjørn rundt i Danmark for at indhente data og viden blandt andet gennem interviews.

Selvom han ikke må sige så meget om projektet, kan han fortælle, at præmissen selvfølgelig skal godkendes, men at det er ham selv, der får lov til at sætte rammerne for podcasten. Det er også igennem det her projekt, at Asbjørn oplever at have mest ansvar som praktikant, da han står for meget af forløbet selv. Det oplevede han eksempelvis, da en kilde anbefalede ham at tage til Sjælland og interviewe to mennesker, som han fandt relevante for historien.

"Så jeg spurgte, om jeg kunne tage til Sjælland, og det var fint. Selvfølgelig har vi en dialog om det, men jeg får lov til at komme med ideerne," siger Asbjørn.

Egen drivkraft

Asbjørn ville gerne have meget ansvar, og da han startede hos Det Nordjyske Mediehus, måtte han også bevise, at han var dygtig nok til at få det. Her skulle mediehuset lægge en plan for hans rolle, og derfor startede Asbjørn heller ikke med at have så meget ansvar, som han har nu.

"Da jeg startede på Det Nordjyske Mediehus, kiggede de på, hvordan jeg udviste evnen til at løfte de opgaver, jeg blev stillet. De skulle lige teste mig af og føle mig på tænderne. Hvad er en passende sværhedsgrad for ham? Hvad er et passende pres at putte på ham? Det er nemlig en vigtig balancegang. Jeg skal ikke have for kedelige opgaver, men heller ikke for meget ansvar," siger Asbjørn.

Track 2

Tilbage i radiostudiet har temperaturen sneget sig op på 27,2 grader. Musikken fra radioen spiller højt. Tre elever fra niende klasse er i skolepraktik, og de har fået til opgave at finde en nyhed på TikTok, som de skal fortælle om i radioudsendelsen.

Netop værtsrollen, som Asbjørn nu har i radioen, er noget, han specifikt har ønsket. En rolle, som udvikler ham som praktikant, og hvor han igen kan mærke, han får ansvar.

"Man skal aflevere nogle læringsplaner i løbet af sin praktiktid. Der har jeg formuleret, at jeg gerne vil have erfaring med værtskab, hvilket jeg får rig mulighed for med min morgenværtsrolle. Derudover vil jeg gerne brygge videre på min glæde ved fortællende journalistik," siger Asbjørn.

Dagene som praktikant er ikke ens, og inden der er gået for længe, stikker et nyt hoved ind i radiostudiet, nemlig Carsten Nymann. Han er redaktionschef for radio og lyd og har på grund af sin stilling løbende samtaler med Asbjørn.

Dybt vand og redningsveste

Samtalerne handler om at finde ud af, hvordan Asbjørns tid som praktikant skal fungere. Selvom der både er retningslinjer fra praktikstederne og en uddannelsesplan fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole om forløbet, fokuserer Carsten Nymann meget på, at der skal være plads til den enkelte praktikant. Netop derfor har Asbjørn også fået meget ansvar, fordi han er i slutningen af sit praktikforløb og derfor kan løfte lidt større opgaver.

Graden af ansvar afhænger af, hvor meget praktikanten har mod på, selvom det ifølge Carsten Nymann ikke kun handler om praktikantens lyst, men selvfølgelig også læringsplanen.

"Selvfølgelig tilpasser vi efter lyst såvel som evne, " siger Carsten Nymann.

Han understreger vigtigheden i, at praktikanterne har ansvar, men samtidig må mediehuset ikke være afhængige af dem:

"Vi må aldrig være afhængige af prakti kanterne, når det handler om at udkomme. Det er den store forskel på de faste journalister og en praktikant. Praktikanten skal være ekstra og altid kun ekstra," siger Carsten Nymann.

Han reflekterer over vigtigheden i at blive udfordret, og at man netop som Asbjørn har fået meget ansvar. Det, mener han, skal til, for at praktikanterne kan udvikle sig og blive gode journalister, der griber knoglen.

"Min helt grundlæggende tanke er, at det er virkelig afgørende, at praktikanterne kommer ud af huset. De skal kastes ud på dybt vand, så længe de har fået redningsvesten med fra praktikstedet," siger Carsten Nymann.

28,3 graders ansvar

Sammen med Asbjørns ansvar har temperaturen aldrig været så høj. Med hjælp fra skolepraktikanterne er den nået op på 28,3 grader. Studiet er fyldt med kaffekopper og efter fire timers sendetid, står én ting klart efter i dag: Det handler i høj grad om at omfavne ansvaret.

"Når man kommer ud som praktikant, får man typisk nogle forløb, som praktikstedet har planlagt. Det handler om at få det bedste ud af det og virkelig tage imod den læring, man får. Du skal selv tage ansvar for at komme ud og få prøvet nogle grænser af. Det er der nogen, som slår sig på, men det er også det, man lærer mest af," siger Carsten Nymann.

Asbjørn er også enig i, at det handler om selv at tage ansvar, og at man som praktikant skal sørge for at være idérig.

"Det bedste råd, som jeg kan give, er uden tvivl, at vi som praktikanter skal være idérige. Man skal hurtigst muligt komme op i gear med idéudviklingen. På den måde viser du engagement, og at du brænder for noget. Derefter skal dørene nok åbne sig. Desuden skal man huske, at man godt må stille krav til sit praktiksted for at få en god sparring," siger Asbjørn.

AI på DMJX: ”Toget vil køre, selvom man siger nej”

Med nye retningslinjer for brugen af AI er kunstig intelligens så småt begyndt at snige sig ind i klasser og auditorier på DMJX. Men hvordan bliver man en ansvarlig ChatGPT-bruger? Hvem har ansvaret for, at AI ikke bare tager vores jobs? Og er det overhovedet ansvarligt at bruge AI i journalistisk arbejde?

TEKST: HILDE AGERGAARD SVENDSEN
ILLUSTRATION: LOTTE SKJØDT NIELSEN

Giv mig et eksempel på en rubrik. Hvad er et underemne til dette emne? Hvilke kilder bør jeg kontakte?

Sådan spørger flere og flere studerende på DMJX ChatGPT. På få sekunder kan maskinen komme med inspiration, finde skjulte emner eller også kan den hjælpe med at finde ud af, hvad man i hvert fald ikke skal skrive om. Men når man bruger generativ AI i forbindelse med studieopgaver, kan det ikke undgås, at der kommer nogle etiske spørgsmål om bias og plagiat. Og hvem har egentlig ansvaret for det?

De sidste par måneder har flere og flere studerende på DMJX oplevet, at der fra skolens side er blevet opfordret til, at man bruger AI til sparring. Ledelsen besluttede nemlig dette forår, at der skulle indføres retningslinjer for, hvordan de studerende må bruge generativ AI. Disse retningslinjer trådte i kraft fra august og kan nu findes i studieordningen. Retningslinjerne er ifølge skolen ikke indført for at stoppe de studerende i at bruge AI-maskiner, men for at få de studerende til at reflektere over, hvorfor de har brugt AI, og hvordan det kan påvirke deres produkter.

En oplagt samarbejdspartner

”Hvis I overholder de regler, vi har lavet, så skal I bare give den gas. I skal eksperimentere med det og prøve at bruge det, fordi det er nok den bedste måde at lære AI at kende på, ” siger Peder Hammerskov.

Han underviser på journalistuddannelsens 2. semester på DMJX, og derudover er han også en del af et nyt udviklingsprojekt på DMJX, som netop handler om kunstig intelligens. Projektet skal blandt andet undersøge, hvordan medier allerede nu bruger AI ude på redaktionerne, men det skal også undersøge, hvordan journalister får mest muligt ud af AI. Det er viden, der også kommer til at blive inkorporeret i undervisningen. Det forklarer Peder Hammerskov, som allerede nu kan se en masse fordele ved ChatGPT:

”AI kan komme med inspiration til de studerendes journalistiske produkter. Hvordan fortæller jeg bedst en historie? Hvor mange kilder har jeg brug for at have med? AI er en oplagt samarbejdspartner til at komme ud i krogene af et emne,” siger han.

Han understreger dog vigtigheden i, at man fortæller og reflekterer over sin brug af AI, hvis man har brugt maskinen i forbindelse med en opgave på studiet. Det er også et af kravene, der er kommet med i de nye retningslinjer.

”Hvis du bruger AI, er det vigtigste, at du fortæller, du har brugt det,” siger Henrik Berggren, institutchef for journalistik på DMJX.

Han har været med til at lave de nye retningslinjer. Han er enig med Peder Hammerskov i, at udviklingen inden for generativ AI kun går én vej, og derfor er det vigtigt, at de studerende bliver trygge ved maskinerne.

”AI-værktøjer bliver helt naturlige redskaber for journalister. Det tror jeg ikke, at der er nogen tvivl om,” siger Henrik Berggren.

Tager robotten mit job?

Der er nok flere studerende på DMJX, der har tænkt, om ChatGPT og andre generative AI-programmer kommer til at overtage deres fremtidige jobs. Ifølge Peder Hammerskov er det ikke noget, man behøver at ligge vågen om natten over.

”Jeg tror ikke, at AI kommer til at tage jeres job. Men en person, der kan finde ud af at bruge AI, kommer til at have forrang til jobbet,” siger han.

Det er Henrik Berggren enig i, men han beroliger samtidig de studerende, der måske synes, at det går lige lovlig stærkt med kunstig intelligens:

”Toget vil køre, selvom man siger nej, men jeg tror, at det bliver ret naturligt for de studerende,” siger Henrik Berggren.

Og spørger man ChatGPT, skal vi heller ikke være helt så nervøse endnu:

”Jeg er bare et computerprogram, og jeg har ikke evnen til at overtage journalistiske job. Det menneskelige aspekt af journalistik, herunder etisk overvejelse, analyse og følelsesmæssig forståelse er stadig afgørende og kan ikke fuldstændigt erstattes af kunstig intelligens på nuværende tidspunkt.”

Eksamen med AI

Selvom skolen ser på AI med åbent sind, har tilladelsen dog medført, at enkelte eksamener har skullet ændres. Blandt andet eksamen i Politik og medier. En skriftlig prøve, hvor der før har været mulighed for alle hjælpemidler, inklusive internettet, blev i september ændret til at foregå inde i en lukket browser uden mulighed for at bruge internettet. Netop fordi de studerende ikke skulle have mulighed for at smide spørgsmålene ind i en chatbot.

Op til denne eksamen blev der af en studerende spurgt, om man måtte bruge ChatGPT som reference, hvis man inden eksamen havde fået den til at besvare et spørgsmål eller definere et begreb.

Det måtte man godt, lød svaret fra underviseren i faget, Roger Buch, men det vil være de studerendes ansvar, at det, maskinen fortæller, er korrekt.

”Hvis man til eksamen citerer fra en lærebog, så kan censor og jeg hurtigt slå op og se, om det er korrekt forstået. Men det kan vi ikke med ChatGPT, og det giver jo et særligt ansvar til den studerende i forhold til at sikre sig, at svaret er korrekt,” siger Roger Buch.

Bias i maskinen

Men AI er ikke helt uden konsekvenser. Mange medier har dækket den bias, der er at finde ved ChatGPT. Ved emner som blandt andet krig, sociale problemer, køn og etnicitet besvares mange af spørgsmålene fra et vestligt perspektiv - ofte med stereotyper.

Det er også et ansvar, som DMJX er opmærksom på, der følger med, når man vælger at bruge AI.

”Vi har også et ansvar i forhold til at diskutere bias. De her maskiner er ejet af nogle ganske få virksomheder, og de skal tjene penge, så hvem bestemmer resultaterne?” Spørger Henrik Berggren.

Det er også noget af det, som Peder Hammerskov med sit forskningsprojekt skal undersøge for at finde ud af, hvordan det giver mening at bruge i undervisningen. For han mener ikke, at de studerende skal undervises i at bruge maskinerne, men mere i det etiske aspekt:

”Det handler mere om ordentligheden, når I skal bruge AI. Men også om at fjerne frygten for kunstig intelligens, hvis der er nogen studerende, der har den,” siger Peder Hammerskov.

Note

Brug af generativ AI:

I denne artikel er der blevet brugt generativ AI til sparring i forhold til valg af rubrik og mellemrubrik.

Derudover bliver ChatGPT brugt som kilde, men jeg tager ansvar for, at det, den siger, er korrekt.

DE NYE RETNINGSLINJER I STUDIEORDNINGEN

”Hvis en studerende har brugt AI-værktøjer i sit arbejde med en opgave/et journalistisk produkt, skal den studerende kort beskrive brugen som afslutning på opgavebesvarelsen eller produktet. Afleverede opgaver skal være selvstændigt produceret arbejde. AI-værktøjer må derfor ikke reelt producere en opgavebesvarelse […] Enkelte delelementer af en opgavebesvarelse, fx et resume eller en rubrik, må være produceret af AI- værktøjer.”

Debatindlæg bragt i Illustreret Bunker er alene et udtryk for skribentens eller skribenternes holdning

Bør DMJX gennemgå og kvalitetstjekke undervisningen på de universiteter, som de har udvekslingsaftaler med?

Som journalststuderende kan man være sikker på at få kompetencer inden for sit fag igennem alle semestre på uddannelsen. Hvorfor gør det sig ikke gældende, når man er på udveksling?

TEKST: IDA EDELMANN RASZTAR
ILLUSTRATION: LOTTE SKJØDT NIELSEN

Jeg sidder lige nu i Mexico City på det private universitet Tecnológico de Monterrey og tager mit 3. semester. Jeg læser journalistik og var fra studiestart klar over, at jeg gerne ville på udveksling.
Det tiltalte mig så meget at lære og udvikle min journalistik i et internationalt miljø, så da jeg så den nærmest uendeligt lange liste med universiteter, som man kan ansøge om at tage 3. eller 4. semester på, var jeg positivt overrasket.

Jeg valgte Mexico, da jeg gerne ville så langt væk fra den danske journalistiske tradition som muligt og forhåbentlig få et indblik i, hvordan journalistikken lever, læres og fungerer i et land, som ikke umiddelbart er bedst kendt for deres frie presse og sikkerhed for journalister.

DMJX sender studerende til Tecnológico de Monterrey, som har campusser flere forskellige steder i landet. Inden jeg tog afsted, var der på listen over udbudte fag et fotofag og flere kommunikations- og mediefag, som vakte min interesse. Jeg var også i kontakt med to studerende, som tidligere har været på udveksling her.

De havde været glade for det, men forberedte mig også på, at skolestrukturen var meget anderledes og til dels meget nemmere. Og det skal jeg love for, at det er.

Ingen af de fag, som relaterer sig direkte til journalistik, kommunikation eller medier blev oprettet, og jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvor meget jeg går glip af journalistisk øvelse, mens jeg er her.

I stedet tager jeg fag som indirekte relaterer sig til faget, fordi de er samfundsfaglige. Blandt andet tager jeg fag, som beskæftiger sig med filosofi og teknologi, bæredygtighed og etik og social retfærdighed i Mexico. Men er det godt nok?

Jeg ved, at jeg lærer noget helt andet, et nyt sprog for eksempel, og opnår et andet perspektiv ved at være her i en kultur, økonomi og politisk styreform på den anden side af kloden, som jeg ikke ville kunne få hjemme i Aarhus, men jeg kan ærlig talt godt blive i tvivl, om jeg går glip af for meget, når det kommer til de journalistiske teknikker; interview, research, skarpvinkling og så videre.

Jeg laver og lærer absolut intet direkte journalistisk i øjeblikket, og det er rent ud sagt en smule demotiverende og skræmmende. Derfor mit indledende spørgsmål.

Bør DMJX gennemgå og kvalitetstjekke undervisningen på de universiteter, som de har udvekslingsaftaler med? Måske korte den uendelige liste ned?

Jeg er utroligt glad for at være her i Mexico; menneskerne, maden, vejret, stemningen er helt fantastisk, men undervisningen føles som en sur, irrelevant pligt. Og det er så ærgerligt! Det kunne jeg måske have sagt mig selv. Måske er det mig, der har for høje forventninger, men noget i mig kan bare ikke lade være med at være frustreret og ærgerlig over, at undervisningen ikke har bare en lillebitte skygge af noget journalistisk eller kommunikationsagtigt over sig.

Svar på debatindlæg fra sidste avis

TEKST: KARIN LØNTOFT DEGN-ANDERSEN,
HR- OG STUDIECHEF PÅ DMJX

På baggrund af Lærke Kobberups debatindlæg i forrige nummer af Illustreret Bunker vil jeg som ansvarlig for det internationale område på DMJX først gerne beklage, at Lærke har følt sig underinformeret og ikke hjulpet i tilstrækkelig grad i forbindelse med hendes udvekslingsforløb.

Det er ikke meningen. Af samme grund vil jeg gerne beskrive, hvad man som studerende, der søger udveksling, kan få hjælp til fra det internationale kontor, og hvad den studerende selv forventes at tage ansvar for i processen.

Det bliver også forklaret og uddybet på de informationsmøder, der er på alle uddannelser forud for ansøgningsprocesserne.

Det internationale kontor på DMJX har kontakten til de internationale partnerinstitutioner, som vi har over 100 af pt. Vi er i dialog med partnerne ift. antallet af udvekslingspladser hos dem og hos os, og vi vejleder studerende ift. indholdet i ansøgningerne og de efterfølgende processer.

Vi fordeler pladserne mellem de studerende, der søger, og nominerer dem til de relevante udvekslingssteder. De studerende modtager efterfølgende kontaktinformationer til det sted, de er nomineret til, men herfra skal den studerende selv søge pladsen formelt, selv søge visum (hvis påkrævet), undersøge det konkrete fagudbud og søge forhåndsgodkendelse på DMJX. Alle processer i udvekslingsprocessen er også udførligt beskrevet på Studieservice under Udveksling.

Der er ingen tvivl om, at der er mange detaljer, man som studerende skal sætte sig ind i, når man vil på udveksling. Det kan virke forvirrende og uoverskueligt, når processen påbegyndes. Ikke mindst den del, der handler om at vælge fag. Men med den volumen af partnere og dertil hørende fagudbud, som tilmed ofte varierer fra semester til semester, så kan vi ikke have indblik i alle fagområder på de enkelte institutioner på detailniveau.

Derfor er det en del af den opgave, som man som studerende selv står for. Tidligere godkendte fag fremgår dog også af siden om udveksling på Studieservice.

Det internationale kontor er til for at hjælpe og vejlede studerende, der søger udveksling – både ude i verden og på DMJX. Men det foregår i et samarbejde – også mellem den studerende og den potentielle udvekslingsinstitution.

Der vil altid være opgaver, som man som studerende selv skal tage ansvar for og finde svar på.

Vi vil altid gerne forbedre vores vejledning, så jeg vil derfor gerne opfordre til at give os feedback – også gerne udover den, som vi beder om i evalueringen efter endt udvekslingsophold – hvis der er områder, som vi skal være opmærksomme på.

”Det udkommer på Mediajungle” - Pfff

Respekten for Mediajungle er så lav, at vi studerende end ikke regner det for noget.

TEKST: JEPPE PESCHARDT ASSENHOLT
ILLUSTRATION: LOTTE SKJØDT NIELSEN

”Hej, du taler med Jeppe Peschardt Assenholt, journalststuderende på Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, jeg ringer til dig, fordi…”

Sådan plejer jeg at indlede mine opkald til kilder, og jeg forestiller mig ikke, at det er meget anderledes, fra hvad resten af de studerende på DMJX gør – med undtagelse af navnet.

Og typisk plejer det modsatte svar at være, især hvis det er en politiker eller anden profileret figur, at de ikke gider svare på noget til en skoleopgave.

Sker det hver gang? Nej, men jeg har fået mit voksenskældud for ikke at ringe til en ungdomspolitiker, i stedet for at spilde vedkommendes tid.

Og man kan jo egentligt godt forstå vedkommende. Hvilken interesse har de i at hjælpe en sølle journaliststuderende, der blot skal imponere en underviser og måske maksimum fem engagerede elever i en klasse? Ikke en ret stor interesse. De er politikere. De lever af at tale og udtrykke deres holdninger, så deres kunder, vælgerne, kan stemme dem ind igen. Hårdt sagt, men det passer.

Derfor er der heller ikke meget incitament for dem til at udtale sig til en skoleopgave, du skal have et 400 tegns langt link på, og hvis offentlighed først gælder, når den er godkendt, og det glemte man lige, for den refleksionsrapport skulle også laves.

Det pudsige er, at når jeg, via mine to studiejobs ved siden af skolen, ringer og siger: ”Hej, du taler med Jeppe Peschardt Assenholt, journalist på Feltet.dk eller Dagligvarehandlen.dk. Jeg ringer, fordi…”, så er responsen en helt anden.

Ja, kort sagt: ”Det udkommer på Mediajungle” er ikke en særlig god salgstale. Og det er som om, at vi ikke engang selv tror på den. Ofte oplever jeg, at snakken mellem de studerende går på, at man bruger Mediajungle som argument for at få en kilde til at udtale

sig: ”Ja, bare rolig. Der er ingen, der læser det derinde”. Altså ud fra et princip om, at artikler ikke ægte bliver offentliggjort, som vi jo ellers får skudt i skoene, at alt vores indhold skal. Ergo – offentlighedsprincippet er bluf.

Og når vores egen opfattelse af vores udgivelsessite, Mediajungle, synker så lavt, så er det, jeg mener, at vi har et problem. Hvem er det, vi laver opgaverne for?

Os selv, ja, men når vi rammer arbejdsmarkedet, så er der lige pludselig massevis, der læser det, vi laver og har en holdning til det. Hvorfor ikke blive gearet til det nu?

Måske er jeg bare en privilegeret 22-årig, der kan blære sig med, jeg har to studiejobs og derfor ikke gider lave noget, der ikke er en ægte modtager til, eller også rammer jeg hovedet på sømmet. Det vil jeg lade være op til dig som læser at vurdere, men summen af min udråb er:

Der er ikke nogen med respekt for sig selv, der kan sige, at Mediajungle er et særligt offentligt medie, og der er ej heller nogen, der kan bilde mig ind, at de ser Mediajungle som et særligt seriøst bud på et medie.

Motivationen for at lave kvalitetsindhold for mit eget vedkommende falder i hvert fald kun i takt med at færre af produktionerne, vi laver, bliver offentlige. Ja, end ikke et live radioprogram, vi lavede, blev publiceret til offentligt skue.

Det samme gjorde sig gældende for vores live nyhedsudsendelse. Vi er på tredje semester. Hvorfor må vi ikke lave noget med en lille smule selvrespekt?

Derfor vil jeg gerne opfordre til, at vi som skole opper os lidt. Mediebilledet ændrer sig – det ved vi alle – så var det ikke også på tide, at vi som skole gjorde det? Det synes jeg.

Gør Mediajungle til et ægte medie, hvor en ansat kan stå for at publicere og sortere i de tonsvis af journalistiske produkter, vi laver her på skolen. Lad os stå lidt ved det, vi laver. Det er da om noget en evne, man skal kunne besidde som journalist.

Ja, man kan tilmed også oprette redaktionsassistentstillinger, så elever på skolen kan snuse til det redaktionelle arbejde. Jo, der er foreninger, hvor man kan skrive, men det i sig selv er vel et tegn på, at de studerende gerne vil ud med deres historier.

Og dem, der hellere vil ud med det på den fjerneste hjemmeside i Kongeriget Danmark, de kan bare gøre det. Ingen tvang her, men come on!

Vi skal tage vores arbejde seriøst, men udgivelsen halter mere, end Johnson gør på sit højre ben.

Lad os lave journalistik for andre end os selv, og lad os få banket lidt selvtillid og ikke mindst selvrespekt tilbage i ”det udkommer på Mediajungle.”

Hvad mener du?

Illustreret Bunkers opinions-sektion giver studerende og medarbejdere mulighed for at dele deres mening om studie, skole, journalistik og kommunikation.

Vi bringer opinionsindlæg i avisen ad to omgange pr. semester.

Har det interesse?

Så skriv til redaktionen på debat.illbunker@dmjx.dk

Brevkassen

Med Didde Elnif, formand for Cavlingkomiteen, journalistisk lektor og Ph.d.-studerende på Center for journalistik på Syddansk Universitet og tidligere journalist og redaktør. Udannet journalist fra DMJX.

ILLUSTRATION: LOTTE SKJØDT NIELSEN

Hvornår har du følt mest ansvar i dit arbejdsliv?
Jeg synes, vi som journalister har et kæmpe ansvar dagligt over for kildernes historier, overfor brugerne og overfor samfundet Vi har et kæmpe ansvar for at gøre vores arbejde godt.
I dag som underviser, så synes jeg, jeg har et ansvar for, at de studerende bliver gjort så nysgerrige på faget som muligt, og at de opdager, hvor vigtigt det, de laver, kan være, og hvor sjovt det er at være journalist.

Hvad er det bedste og værste ved at undervise i journalistik?
Det bedste er at mærke, når de studerende bliver ligeså optaget af et emne, som jeg selv er. I øjeblikket har vi nogle super interessante snakke om kunstig intelligens. Det udfordrer og flytter mig dagligt. Det værste ved at være underviser er, når man ikke har tid til at forberede sig godt nok, og derfor er nødt til at lave nogle nemme løsninger, der er kedelige både for de studerende og en selv.

Mediebranchen er på mange måder én stor fætter-kusine-fest med tidligere kollegaer, arbejdspladser og chefer. Hvordan sikrer komiteen medlemmernes habilitet og undgår nepotisme, når prisen skal uddeles?
Vi er meget tydelige om, hvem vi kender – ligemeget om vi har gået på hold sammen på DMJX, arbejdet på samme redaktion eller kysset til en fest. Det giver nogle lidt akavede bekendelser indimellem, men hvis man kender de indstillede, så er man den sidste i rummet, der siger sin mening om produktet. Samtidig ér vi alle så vant til at være kritiske, at jeg sjældent synes, det har været et problem.

Hvad gør god journalistik virkelig god?
Det kan være flere ting. Nogle gange er det virkelig god metode: At nogen har fået en idé og forløst den fremragende. Det kunne for eksempel være Mads Lorenzens historier om MitID på Version 2 eller DRs historier om ejendomsvurderinger. Det er metodisk virkelig fremragende og digitalt nytænkende. Det kan være formidling. For eksempel Anders Legarth Schmidt, der vandt en Cavling for et par år siden med fokus på ungdomspsykiatrien. Det kan være kreativitet. For eksempel Asger Ladefoged og Mathias Svolds fotodokumentation af iltsvind. Eller det at holde nogen ansvarlig, der svigter deres ansvar . For eksempel Anna Munch Heydorns serie om tvangsanbringelser i Langelands kommune. Virkelig-virkelig god journalistik kan lidt af det hele.

Hvad er dit bedste råd til en ung journaliststuderende, som drømmer om at vinde en Cavling en dag? Skulle spørge fra en ven.
Du kan hilse din ven og sige… se ovenstående. En god idé, god formidling, kreativitet og vedholdenhed. Og virkelig meget nysgerrighed! Som statutten for Cavling siger: Talent og initiativ.

Hvilken Cavlingpris stikker ud? Både den overraskende, den bedste, den risikable
Uh, det er svært at svare på, for selvom de alle sammen indeholder nogle elementer af det samme, så er de på en måde alle sammen unikke. Jeg tror, en del blev overrasket over sidste års vinder ”Det levende bevis” af den simple grund, at det er en podcast, der ikke var hørt af så mange. Der er tit en forventning om at Cavling er en graverpris – og det er det jo ikke. Det er en pris til talent og initiativ. Derfor synes jeg også, at både Anders Legarths fortællinger og Morten Pihls afsløringer har sin berettigelse.

Hvad er bedst – SDU eller DMJX?
Jeg synes heldigvis, at vi kan nogle forskellige ting. DMJX har en dejlig stolthed i at være håndværkere, som jeg elskede, da jeg gik der. Og på SDU vil vi gerne give vores studerende en lidt mere analytisk akademisk profil. Men heldigvis kommer der virkelig dygtige journalister ud af begge dele.

Mange rynker på næsen, når jeg siger, at jeg vil være journalist. Hvordan kan vi få den faglige stolthed tilbage i faget?
Hvor er det trist! Prøv at gå ind på listen over Cavling-indstillede. Hvert eneste år er det den største optur at se, hvor meget god journalistik, der bliver lavet. Vælg et par stykker og fortæl næserynkerne om dem. Det burde hjælpe.

Hvem ser du selv op til?
Dem, der har ukuelig tro på at digitalisering – trods alt, gør os til bedre journalister, der har en evig vigtig rolle i samfundet. Jeff Jarvis, der underviser på City University i New York, fordi han stadig tror, at internettet bliver bedre og bedre. Brigitte Alfter, der, ud over at undervise på Göteborg Universitet i årevis har sikret, at verdens bedste journalister arbejder sammen på tværs af grænser og Nikolai Thyssen, som digital redaktør på Dagbladet Information gjorde den lille avis til foregangsavis på samspillet mellem klassisk journalistik og det digitale.

Bliver den digitale omstilling/AI mediernes redning eller fjende?
Måske? Jeg tror, det bliver mediernes forandring. Dele af AI kommer til at hjælpe os med at blive endnu hurtigere, og andre dele kommer til at gøre os bedre. Hvis det giver tid og overskud til at blive bedre, så kan det blive genialt. Hvis det blot skruer endnu mere op for tempoet, så er jeg ikke sikker på, at nogen af os overlever.

Burde jeg droppe ud og blive kommunikatør?
Jeg vil ikke tvinge dig til at blive journalist, men hvis det er fordi, du frygter, at der ikke er muligheder for dig i journalistikken så: NEJ, FOR FANDEN DA!

Hvem har ansvaret for stigende nyhedstræthed - brugerne eller journalisterne?
Det her kunne blive et rigtig langt svar. Jeg synes ikke, det er brugernes ansvar. De reagerer jo bare på en følelse. Vi har en udfordring, fordi så mange ting er blevet på de kommercielle tech-giganters præmisser. Vi har været nødt til at indrette vores medier efter, at dét, der får eksponering på sociale medier, er dét, der vækker følelser. Fordi følelser er engagement, tid og penge. Politikerne, der lovgiver langsomt og ofte dårligt på tech-området? Medierne, der indretter sig (eller er nødt til det)? Journalisterne, der spiller med (eller er nødt til det)?

I en tid hvor mange medier skærer ned på medarbejdere, kan vi studerende godt være lidt nervøse for vores fremtid. Skal vi være det?
Måske? Jeg forstår godt, hvis I er bekymrede, der er også en frygtelig dommedagsstemning i øjeblikket. Men hvis I udvikler jer, er modige og nysgerrige, så kan man komme til at lave de fedeste ting nogensinde. Der bliver få af os, der kommer til at skrive lange features i Politiken, men hvis I hele tiden holder jer nysgerrige, så tror jeg stadig på, at verden er åben. Der er stadig en mangel på medarbejdere, der ikke er bange for at undersøge, hvad de digitale muligheder er og for eksempel finde ud af, hvordan kunstig intelligens kan gøre os til bedre journalister.

Følg Illustreret Bunker på Instagram @illustreretbunker for at kunne stille dine spørgsmål til fremtidige brevkasser. Det er også her du finder opdateringer om avisen, redaktionen og andet godt.